د خاموشـۍ لـه شـوره ډېـرو سـر تنـدې اونيـوۀ
د بـې وسـۍ لـۀ زوره ډېـر پـه زنګانـۀ پرېواتـۀ

شور شور خاموشي

اعجاز ختټك

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعیب سنز پبلشرز اینډ بکسیلرز

جي ټي روډ منګوره، سوات

ټول حقوق د اماراتو پښتو ادبي ټولنه مرکزدبۍ په نوم خوندي دي

د کتاب نوم .... شور شور خاموشی

لیکونکے .... اعجاز خټك

ناشر .... فضل ربی راهی

پروف ریډنګ .... حنیف قیس

ډیزائننګ .... لقمان حکیم

سرپاڼه .... سرتاج استاد او ظفرعلی ظفر

دچاپ کال ستمبر۲۰۱۲ء

پریس .... حاجي حنیف اینډ سنز پرنټرز لاهور

بیه .... ۲۰۰/- روپۍ

د رابطي لپاره ....

د موندلو درکونه :

- داماراتوپښتوادبي ټولنه مرکز دبۍ
- یونیورسټی بك ایجنسی پېښور
- شعیب سنز مینګوره ، سوات
- مکتبه اشرفیه، مین بازار لاچۍ (کوهاټ)
- پشتواکېډیمي کتاب پلورنځے پېښور یونیورسټي پېښور
- پښتو ادبی ټولنه لاچۍ – کوهاټ خیبر پښتتونخواه

شعیب سنز پبلشرزجي ټي روډ منګوره، سوات

Website: www.shoaibsons.ipfox.com
Email: shoaibsons@yahoo.com
Ph: 0946-729448, 722517

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټرون

د خپل ګران و محترم استاد

سعد الله خان حېران په نوم

چې زۀ يې د شعرو ادب په الف ،ب باندې پوهه کړم

خاورې اعجازخټك

(c) ketabton.com: The Digital Library

سريزه

ښاغلے تاج انور د لاچۍ کواټ ، ادبی مجلسونو کښې داعجاز خټک په نوم پيژندلے شی، پلار نوم يې صوبيدار ګُندل خان (مرحوم) دے، دپيدايښت نېټه يې يولسم دسمبر نولس سوه دوه پنځوسم **(۱۱ دسمبر ۱۹۵۲)** او دسکول په کاغذونو کښې د مئ شپږمه نېټه کال نولس سوه څلور پنځوسم **(۶ مئ ۱۹۵۴)** ليکلې شوې ده. يعنې دا زمان د "سرېتوب عمر ته رسېدلے دے نو ځکه د"ښۀ سرېتوب " څرګندونه کوی او دا دے خپله ړومبی شعری مجموعه په اولس پيرزوکوی

زمـــا شـــاعري ده داولـــس دســـوکالۍ لـــۀ پـــاره
زۀ خـــو ليکـــل کـــوم دژونـــد دخوشـــحالۍ لـــۀ پـــاره
زۀ خپـــل غـــزل تـــه چرتـــه ډمـــه ګـــډولے نـــۀ شـــم
نـــۀ شـــم کـــولائې شـــاعری دخرمســـتۍ لـــۀ پـــاره

دا شعرونه داعجاز خټک د"احساس " نومې نظم آخرى کړۍ ده کوم چې ما په اول ځل په خپل کلی طورو کې آورېدلی وو. په کال ۱۹۷۸ .ء کښې.دپياوړی مورخ او شاعر تاج ملوک خان دلسوز (مرحوم) په ياد کښې ادبی دستوره وه **.** د لاچۍ نه دوه ځلمی شاعران سعادت سحر او اعجاز حټک هم د اولسی ادبی ټولنې مردان په بلنه راغلی وو په دې موقع ددې دواړو ښاغليو د کلام تود هر کلے شوے وۀ دغه کۀ هر څو د ښاغلی اعجاز خټک د شاعرۍ ابتدائي دور وۀ خو د دۀ "احساس " د پښتو ميئنو لـه دا احساس ضرور ورکړو چې که د ملی ژوند د بيدارۍ شاعر اجمل خټک هر څو که د وختونو دسياست سيلۍ په مخه کړی دی او ګاونډی هيواد کښې ئې دجلاوطنۍ په ګاللو مجبور کړے دے ولې دهغۀ د احساس بڅرو "رشه" سالمه ده " دغيرت چغه" اوس هم پورته کيدائې اؤ آورېدلے شی ځکه چې د احساس غوږونه کاڼۀ نۀ دی او چې د ملت زلمی ويښ او بيدار وی نو دژوند په کالۀ کښې به دجمال او جلال رنګونه مدام خوارۀ وی او دقام ځلمي شاعران د خپل کلام په وسيله د بيدارۍ جرسونه دېمار غږوی.

دنـــــړۍ لـــــه واقعـــــاتو ســـــبق واخلـــــئ
دا تـــر څـــو بـــه تاســـو خپلـــو کښـــې جنګېـــږئ
"باچاخـــــان" درتـــــه وئيلـــــی داصـــــفادي
کـــۀ ويښ نـــۀ شـــوئ پښـــتنو! ګـــوره ورکېـــږئ

زما په نيزد چې د لاچۍ اوسېدونکی زلمی وی، لوستې وی او په

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعرو ادب میئن وی نو هغه به آرومرٌو د محترم سعدالله خان حېران دفکر ونظر په پلوشو روښانه وی او دهغهٔ د " ګلستان " ګل یا وړمه به وی ، دغلته ښاغلي عمل خان سیاح، اکمل اسد آبادی او شاه ولی خان غوندې ننګیالو هم خپلې وینې او جذبې کرلې دي او دملی فکر ځېلی یې خورې کړې دي او د پښتونخواه په اولسی او ادبی ډګرونو کښې یې " لاچی " لهٔ پخواه نه لاچی لونګ کړې ده.

په دې خـــاوره زېرېـــدلی نومـــوړی عالمـــان دي
هـــم پیداپکښـــي بـــې شـــمیره شـــاعران دي
مدرســـه ده دعلمونـــو، دا زمـــونږ کلـــے لاچـــی ده

ښاغلی اعجاز خټک د دغه چاپېرچل او دغه سیال کلی "لاچئ " پیداوار دے هغه دلاچی ګلستان پښتو دسیوری لاندی دشعر او هنر سفرپه کال ۱۹۷۰ کښې شروع کړو. کال ۱۹۷۱ کښې چې سیاسی زول طوفان راپورته شو نو لکه دنورو ادبی جرګو د لاچی "ګلستان" هم اوځپلے شو. په کال ۱۹۷۲ .ء کښې دغلته یې" پښتو ادبی ټولنه لاچی " جوړه کړه . ښاغلے اعجاز خټک دجنرل سیکتر په حیث خپله سکنی ځوانی ټولنې ته وراُوبخښله او نهٔ کاله یې په دغه چوکی د پښتو ژبې او دادب ناوي ته لوګے کړه . دې مهال کښې د روزګار غمونو دخپل هېواد نه متحده عرب امارات ته په مخه کړلو. د خپلې کورنی دمعاشی مسلې هوارولو مبارزه یې شروع کړه د تن وینه ئې وسوزوله، خوله یې اُوبهیوله او پیسې ټکې ئې اوګټلې نو بیا هم دزړهٔ تاؤنو په آرام پرې نهٔ ښودلو او د پښتو دغم نه یې بې غمه نهٔ کړے شو. د یو څو ملګرو په ملا تړیې " داماراتو پښتو ادبي ټولنه- مرکز دوبی " بنیاد کېښودو او د عربو رېګزارونو کښې یې د پښتو د بڼ وړمې خورې کړې او دغسې ئې د خپل ژوند غوښتنو سره سره د ادب عصري غوښتنې هم پوره کولې "د پښتو وړمې "- "خوشحال او رحمان"- "د سلیم خټک مرحوم کلام مړاوي ګلونه اؤ د سعدالله خان حېران " "پټې سلګی" د ښاغلي اعجاز خټک د شعري او هنري سفر زړهٔ پورې مطبوعاتي سلسلې دي . د اماراتو پښتو ادبي ټولنې مرکز دبی د سیوري لاندې چې وخت په وخت کومې لویې ادبي دستورې او مشاعرې شوېدي او ددې په اثر چې د پښتو ژبې او ادب ته څومره ښېګړه رسېدلي ده او اماراتوکښې پښتنوشاه زلمو کښې ادبي ذوق او سماجي غزونې کړې دي نو د فخر او عزت پټکے هم که ښاغلي تاج انور اعجاز ته په سر کړے شي نو بې ځایه به نهٔ وي.

خوشـــــالیږم چـــــې روګـــــورم
د ادب پـــــه ګلســـــتان کښـــــي
د عربـــــو رېګســـــتان کښـــــي
دا زمـــــا د لاس کرلـــــي
د پښـــــتو د بـــــاغ ګلونـــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماڅوکاله آګاهو د ښاغلي اعجازخټك په لاس ليکلي د کلام مسوده لوستي وه نو يو دوه کرښي تبصره مې پرې په خپله خوښه داسې ليك کړے وو چې د ښاغلي اعجاز خټک طبيعت کۀ غزل وئيلو ته پسخېږي نو مونږ دې ته يو فطري او غېرشعوري عمل وئيلے شو. دا غزلي د زلمي شاعر د هنري صلاحيتونو او د ځوانئ د مستو مستو غزوني کوي ځکه نو اعجاز پکښې دومره نۀ شي ليدلے او منکر پرې اعتراض کولے شي . خو اوس چې د سپېکي (نوے نوم يې شورشورخاموشي ده)يو ه بې ترتيبه مسوده د لوستو دپاره زما په وړاندې پرته ده او په کرښه کرښه کښې لۀ خېره د کمپوزنګ بلها غلطئ د لوستونکي نظر کيري بيرې کوي – بيا هم په دې د يو نظر تېرولو نه پس دا احساس رابخښي چې ښاغلے اعجاز خټك په ځائے ولاړ نۀ دے. پرله پسې پرمختګ کوي . دغزل په حقله يې رويه او نظريه کښې زړۀ پورې بدلون محسوسېږ ي .غزل څۀ ته وائي د اعجاز خټك يو نظم دے، ديکښې شاعر دعوۀ کړې ده چې غزل د چا ښکلا پورې محدود نۀ دے، دا دوخت تقاضو آئينه دار دے او دخوشحالئ د سباؤن زېرے دے خو پرتۀ له دې دعوې د ښاغلي اعجازخټك دادبي پېژندګلو ، د دۀ په بيلو بيلو موضوعاتو وئيل شوي نظمونه په غوره ډول کولے شي ،دغو نظمونو د ښاغلي اعجاز خټك شاعري شته منه کړې ده –زما په خيال د نظم ښه کښې د شاعر تخليقي صلاحيتونه څرګند ليدلے شي او د شاعر انه تخيل رنګارنګي پکښې هم شته – هر نظم ئي د زړه د وارداتو ، داخلي کيفياتو او خارجي محرکاتو ترجماني کولے شي -.

د ښائيســـــت او د ښــــــکلا پـــــه کلـــــو ګــــرځم
پکښـــــــې مينــــــه، وفاګـــــــانې لټومـــــــه
رنګينـــــئ چـــــې د نظـــــر کچکـــــول کښـــــې راوړم
تصـــــــويرونه تـــــــرې د ښـــــــکلي جوړومـــــــه

م ،ر، شفق
اسلام اباد
۳۱ جنورئ ۲۰۱۲ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اعجاز اعزاز

هرکله چې خدائے بخښلي ایوب صابر په سرپرستی کښې د کوهاټ دښار نه پنځویشت کلومیټره لرې په فاصلې باندې د سهېل (سوبل) آړخ په جرنیلي سړك باندې ښاد اؤ آباد کلی لاچئ کښې د گلستان پښتوادب لاچی په نوم یو نوے ادبي تنظیم بنسټ کیښودو نو ډېر زر د دې ادبي گلستان دشعروادب د گلونوپه خوشبویانو ادبی فضاگاني معطرې شوې په خصوصي توگه د سعدالله خان نوم په ادبی دنیاکښې لکه د نمر اوځلېدۀ. د عیسوي کال نولس سوه شپېتم نه تراویایم پورې پوره لس کاله د دې تنظیم ډېر په اتفاق سره دپښتوژبې او ادب خدمت ډېر په ښۀ انداز کښې اوکړو.محترم سعدالله خان حېران نۀ صرف د دې انجمن د سیوري لاندې د نوي گُول د شاعرانورلارښودنه کوله بلکه په گورنمنټ هائی اسکول لاچی کښې د استاد په حیث خپله وظیفه یې هم په ښۀ توگه ترسره کوله. حېران صېب د لاچی اؤ دټولې خټك نامي مشهورروحاني مشرمآذون صېب دویم دلاچی مولانا عبدالمنان عبېد مرحوم فرزند دے اؤ د پښتو سره سره د اردو، فارسی اؤ عربی درېوو ژبو عالم اؤ ماهر دے نو د داسې نابغه استاد د سیوري لاندې د سبق زده کړه د الله تعالی د لوې فضل څرگند علامت دے . راقم الحروف سعادت سحر، تاج انور اعجاز، انور الفت، انور حسېن مسافر، میجرالطاف اؤ سعیدرهبر اؤ داسې نور لکه امجد ساقی جان د حېران صېب د مدرسې طالبعلمان دي اؤ دا ټول نن هم په دې ویاړ کوي چې زمونږ سرپرستي حېران صېب کړې ده .

ښاغلي تاج انور اعجازسره زماپېژندگلي زما د عمر سره سمه ښکاري هغه په دې چې یو خود هغوي اؤ زمونږ کور یو بل سره ډېر نزدې اؤ بیا په یو اسکول کښې مونږ سبق وئیلي دے بس دومره به وه چې اعجاز صېب به مانه یو جماعت وروستو وۀ.

اعجازصېب دعیسوی کال نولس سوه څلورپنځوسم د مې د میاشتې په شپږمې نېټې زیږېدلے اؤ دبابا جې نوم ئي صوبیدار کندل خان دے. د دوی باباجی دپیرطریقت نوم یو پیرتاج علی شاه مریدوۀ چې دکشمیر نه به ئي تشریف راوړلو. په کوموشپوورځوکښې چې اعجازصېب زیږېدلې وو نو په هغه دوران کښې د دوی د باباجی پیر صېب هم لاچی ته تشریف راوړے وۀ چې کله یې اعجازصېب ورته اُښودلو نو هغوی ورله نوم تاج انورخوښ کړو.

ماته هغه شپې ورځې هم نن یادېږي چې اعجازصېب به په تبلیغي جماعت کښې منډې تړرې وهلې ، دټول محلت ماشومان به ئي راجمع کړل اؤ شبې جمعې ته به یې بوتل اؤ بیا ماته هغه وخت هم یادېږي چې د هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړوکوالي ملګرى لياقت على راز چې زما هم جماعتي وۀ، په مرسته يوه ادبي ټولنه جوړه کړه چې نوم يې ورله پښتودرنه ادبي ټولنـه لاچې کېښودۀ خو دا د دوى د وړکوالي ادبي هلې ځلې وې. بيا داسې وخت راغـے چې لياقت على خان راز دپاکستان په نېوى کښې نوکر شو اؤ د ټرينـګ نـه پس يې بنګال تـه اوليږلو چې هغه وخت د کال ۱۹۷۱ء جنګ ښۀ په درزسره شروع وۀ، بنګله دېش جوړ شو خولياقت علي خان راز هلته شهيد شو اؤ بير تـه رانغـے. هم په دغوشپوورځوکښې ګلستان پښتوادب لاچې په سياسي الغلاؤ تلغاؤ کښې داسې اونختو چې خپل ادبي سفر يې نيمه خوا پاتې شو. نو اعجازصېب د يونـوي تنظيم جوړولـو تابيا اوکړه چې دراقم الحروف سره سره سليم خټك مرحـوم، عزيـزالله عزيـز مرحـوم، انورالُفـت، نثارګـل نثـار، غيورناشـاد، سـعيدرهبر، ميجرالطـاف سـرفرازخټك (ريټـائرډ) ، اقبـال فنـا، انورحسـين مسـافر، بشـير احمدبشير، فيض الله جان فيض ، اقبال عارف ، اسلام بادشاه اسلام اؤ پروفيسر نعيم رضـوان خـانزاده پـه مرسته د سعدالله خـان حېـران پـه سرپرستۍ کښې پښتوادبي ټولنـه لاچـې جـوړه کـړه چـې د اعجازصـېب د نـۀ سـتړى کېـدونکى هلوځلو اؤ د هغوى د ويال طبعيت په برکت دغه تنظيم ډېر زر د پښتونخواه د نورو ادبى تنظيمونوسره اوږه په اوږه يې اودرولو. د دې ټولنې دسيورې لاندې به نۀ صرف اُووۀ ورځنى تنقيدي غونډې کېدلې بلکې په علاقائي اؤ په ملکى کچ به يې مشاعرې کولې،د پښتوټپه ده.

ځـــــوك پـــــه رضـــــا لـــــۀ ملکـــــه نـــــۀ ځـــــي
يـــــا ډېرغريـــــب شـــــي يـــــا د يـــــار دلاســـــه ځينـــــه

نوبيا داسې ورځ هم راغله چې اعجازصېب د معاش په سلسلې کښې دوبۍ (متحده عرب امارات) تـه لاړو، هغه ورځ زمونږ ټولنې ملګرو دپاره د يو لوې غم نه کمه نۀ وه خو اعجازصېب د يورونې مستقبل په تکل کښې ملګرو هغه په ډېرو دعاګانوسره رخصت کړوګنې اعجازصـېب پـه پاکستان کښـې هـم بېروزګاره نۀ وۀ، دکوهاټ په اکاؤنټ آفس کښې د مرحوم رومـان سـاغر سـره جوت پـه کرسـۍ بـه ناسـت وۀاؤ دواړوشعروشاعرۍ سره سره د ايم اے پښتو امتحان په پرائيويټ توګه پاس کړے وۀ.

دعيسوى کال نولس سوه يوکم آتيـايم د جنـورۍ مياشـتې يولسمې نېټې پورې اعجازصېب د ټولنې عمومى سکتر وۀ. هلته چې متحده عرب اماراتو تـه لاړو نـو يوکـال پـس يعنـې کـال ۱۹۸۰ کښـې يـې داماراتوپښـتوادبي ټـولنې مرکزدبۍ په نوم يوه ټولنه سازه کړه چې د الياس ټلوال ورسره پوره په پوره منډه اووهلـه. ترننـه پـورې اعجازصـېب د دې ټـولنې عمومې سيکتر دے. دوى دلته ډېرې درنې اؤ بين المللى مشاعرې کړې چې ادبى دنيا ئې نن هم يـادوي . دوى د خپلوملګرو يـو تعـارفى کتـاب د ورمـې پـه نـوم اؤ بـل يـې د خوشـحال و رحمن بابا په نوم چاپ کړى.دغه کتاب دشپاړسم جماعت د پښتوطالب علمـانو دپـاره پښتواکيډيمى ډېره ګټور اؤغوره ګرزولے چې ډېرې علمـى او ګټورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مقالې پکښې شاملې دي کومې چې ددوی ملګرو په خپله لیکلی.

یو اهم ادبي ، علمي اؤ سماجي کار چې دوئ کړے هغه دا چې دپاکستان نه يې. قلندر مومند، پرېشان خټك،ایوب صابر،سعدالله خان حېران، پروېش شاهين، عبدالکریم بریالے، مطیع الله قریشی، مجبورسوراني، غازي سیال ، سلیم بنګش اؤ اسیرمنګل غوندې لوې لوې شاعران اؤ ادیبان رابللي .

کۀ دغومشاعرو ویډیو ریکارډنګ اوګورئ نو دآورېدونکو شمېره پکښې دحده نه زیاته ښکاري خو د اعجازصېب نظامت به دا مشاعرې نورې هم یو په دوه ښائسته کولې.

اعجاز صېب دپښتو ژبې اؤ ادب د پرمخ تګ لۀ پاره هر وخت اؤ هر ځائے کښې خپل صلاحیتونه پکار راوستلي اؤ پیسه یې شندلې خو قصه یې ګټلې .

- د هغوی د هلوځلو په برکت حسېن احمد صادق ، مهرونېش صدیقی، وزیر بادشاه جانان، امت بنګش اؤ بختیار شاکر غوندې ادبی ملګرو په دوحه قطرکښې پاك پښتوادبي ټولنه جوړه کړه.هم دې سره سره ئې دغه ملګري هم مشاعرو ته رابللي . دې نه علاوه ئې فیروزآفریدي هم په خصوصي توګه مشاعرو ته رابللې .
- په بحرین کښې يې هم د ټولنې جوړولو دپاره حامدقریشی سره آړیکې نیولې وې خودمقامي قوانینو له وجې هغوي ټولنه جوړه نۀ کړے شوه .
- په ویسه اټك کښې پښتوادبي جرګه دمشتاق احمدمشتاق په سرپرستۍ کښې اعجاز صېب جوړه کړې.
- ورسره ورسره په کراچۍ کښې د اتفاق پښتو ادبي ټولنه هم صابر احمدصابر استاد په مرسته اؤ دهغوی د نورو ملګرو په برکت جوړه شوې ده .

زما دمعلوماتو ترمخه کۀ ریډیو اؤ ټي وي دلاچې نه ځوك بللي نو د سعدالله خان حېران اؤ زما دباباجی شاه ولی خان نه پس يې اعجازصېب بللے ځکه چې دا دومره مقبول شوے وۀ چې دوی به مشاعرو ته رابللو.

په متحده عرب امارات کښې د راس الخیمې ریډیو نه چې خپرونې پېل کېدې نو داعجازصېب پکښې پوره پوره لاس وۀاؤ هم هلته دوی دپښتو په اووه ورځني خپرونوکښې یوکال پورې کار کړے دے اؤ دا خپرونې به ټول عربستان کښې اؤ په افغانستان اؤ کوئټه بلوچستان کښې آورېدے شوې اؤ پښتانوبه دومره خوښولې چې د جمعې په ورځ به سحریولس بجې اؤ دشپې یولس بجې به ټول پښتانۀ ورته غوږ غوږ ناست وو.

اعجازصېب یو ډېرخوږ انسان دے، هرچاسره ډېره په مینه ګړه بړه کوي. اؤ بیا د خپلوادبي ملګرو خو دومره قدر کوي چې کله سلیم خټك په حق اورسېدۀ نو دهغوي د کلام مجموعه د مړاوي ګلونه په نوم چاپ کړه اؤ بیا ئې د خپل استاد سعدالله خان حېران کلام پټې سلګۍ چاپ کړې اؤ دا دے نن دخپل کلام مجموعه چاپ کوي چې نوم يې ورله شورشور خاموشي غوره کړې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعجازصیب د کال نولس سوه یوکم آتیایم نه په عربستان کښې دژوند ورځې شپې صباکوي ، دزړهٔ او دشوګر مریض هم دے، په داسې عمر دسړي زړهٔ غواړي چې آرام اوکړي خو هغه دچاخبره چې شوخ د خوارو زړونه دي چې چوي نه ، د اعجازصیب حوصله لا ځوانه ده ، د هغوي مزل لا روان دے او داسې یو نابغه روزګار شخصیت دے چې داسې خلق ډیر کم پیدا کیږي . د داسې خلقو په باب له خادم بابا ډیر ښهٔ وئیلے.

چــــې ژونـــدے ووم ، تاســـو ویشـــتے ووم پـــه کـــانړو
اوس مـــــې ځلــــه ښــــکلوئ د قبـــــر کـــــانړی

نو باید چې مونږ د داسې خلقو قدر په ژوند کښې اوکړوګنې دآسمان نمر په ګوته نهٔ پټیږی .

په دې موقع د اعجازصیب د شعر و شاعرئ په بشپړه توګه تبصره کول یقینا چې ګران کار دے خو زهٔ ډیر په لنډو ټکوکښې د هغوي د کلام ذکرخپل فرض ګنم . دوی غزل ، نظم او هائیکولیکلي .

په کال نولس سوه یوکم اویایم (۱۹۶۹) د میئ د میاشتې په شلمې نېټې زمونږ د نیکهٔ میرولي کاکا په سرائې کښې یو ه طرحي مشاعره کېدله چې صدارت ئې افضل رضا کولو. ما او اعجاز خټك پکښې په وړمبي ځل ګډون کولو، د اعجازصیب کلام مطلع او مقطع وړاندې کوم.

ســـتا د راتلـــو وعـــده وفـــا نـــهٔ شـــوله
پـــه مـــا دهجرشـــپه صـــبا نـــهٔ شـــوله
اعجـــازمجبور وهٔ چـــې پښتوکښـــې ګیـــر وهٔ
خـــو هغـــه پیغلـــه پښـــتانه نـــهٔ شـــوله

په یو بل شعرکښې د وروروولئ پیغام داسې آوروي.

دوروروولـــــئ مشـــــال پـــــه لاس ګرځـــــوم
دغـــه رڼـــا بـــه لـــر او بـــر تـــه یوســـم

دغزل روح تغزل ته وئیلے کیږي، لږ یې دا انداز اوګورئ.

تـــا چـــې د ښـــو پـــه غشـــو اوویشـــتم
مـــړ وومـــه جانانـــه! راژونـــدے دې کـــړم

رقیبانو ته په ښکلي اندازکښې داسې پتون ټپوي ،
رقیبـــان دې اوس دســـر خبرونـــه غـــواړي
چـــې اعجـــاز ورتـــه وهلـــے نـــن پتـــون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ دپښتو ژبې سترنقاد اؤ اديب م ، ر، شفق دې رايې سره اتفاق لرم چې د اعجاز نظم په غزل باندې دروند ښکاري لکه د احساس نومې نظم د هغوی د ژور احساس په ښه توګه ترجماني کوي اؤ داسې وائي چې.

ماتــه د وخــت ختلــي نمــر تــه تيتېــدل نــۀ راځــي
ماتــه د عشــق اؤ د مســتۍ نــه ډك غــزل نــۀ راځــي
زۀ داولـــس پـــه غـــم لړلـــي مرثيـــي ليکمـــه
دې نــه سـېوا راتــه پـه بـل څـۀ کښـې ليکـل نـۀ راځـي

دعشق عنوان لاندې نظم يې يو شاهکار نظم دے چې ډېر په ښکلي اندازکښې د عشق مفهوم داسې بيان کړے.

عشـــق د کلهـــم انســـانيت د وروروٍلـــۍ فلســـفه
عشـــق د انســـان د محبـــت اؤ ســـوکالۍ فلســـفه
عشـــق د زردار اؤ د نـــادار د يـــو ولـــۍ فلســـفه
عشــق د خوشــحال د ننــګ و پــت پښــتونولۍ فلســفه

عشـق د خوشـحال د تـورې شـرنګ اؤ دغيـرت قصـه ده
نـــۀ د لـــيلا اؤ د مجنـــون د محبـــت قصـــه ده

د اعجاز صيب نور نظمونه لکه.پښتنه ميرمن، هغه څوك وه، ارمان، جنت، منزل، زما خوشحال اؤ شپونکي سندره.دلوستو جوګه دي چې دطوالت لۀ خاطره دا هر څۀ په لوستونکو پرېږدم . په آخرکښې به دومره اووايم ،

چـــې د اعجازغونـــدې لـــۀ ســـره تېـــر شـــي
هغـــــــه خبـــــــرې زړورې کـــــــوي

په درناوي
سعادت سحر
صدر پښتو ادبي ټولنه لاچۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتولېونے

هغه بله ورځ راته تاج انوراعجازخټك ټليفون اوکړو چې بشيرصېب زۀ خپل کتاب چاپ کووم ، ماورته وئيل ، مبارك شه، ډېر زيات خوشحاله شوم خو ډېرزيات حيران په دې خبره شوم چې وئيل ئي راته دکتاب مسوده درلېږم چې ليکل پرې اوکړې، داخبره زما دپاره دحېرانتيا او پرېشانئ وجه ځکه وه چې زۀ په دې خبره لا خبر نۀ يم چې د چا په کتاب ليکل او خپل تآثرات ليکل دکله نه او څنګه شروع شوی دی خو په دې خبره ښۀ پوهه يم چې کله هم يو مصنف خپل کتاب چاشاعرله ليك دپاره ورکوی نوکوشش کوی چې لوئې نه لوئې شاعر، اديب ، ليکوال انتخاب اوکړی او کۀ لوې نۀ وی نو بيا خوچې کم نه کم دمصنف نه دشعروادب په ميدان کښې سينيئر وی ، پياوړے وی او پېژندونکے وی. او بله خبره دا د حېرانتياچې زۀ پرې لا پوهه نۀ يم چې ښاغلي ليکوال اعجازصېب خپل کتاب دپاره (شورشورخاموشی) ولې او په څه مقصدماته د ليك دپاره راکړوځکه زما او د اعجازصېب حيثيت د شعرو ادب په حواله داسې دی لکه داستاد او شاګرد، اعجازصېب په دې ميدان کښې زما د استاد حيثيت لري او ماته لا ځان د ادب په شاګردانوکښې هم نۀ ښکاري خو دا د اعجاز صېب د مينې او اخلاص او سړيتوب يوه لويه نمونه ده چې زما غوندې د ادب يې طالبعلم ته يې خپل کتاب د ليك دپاره راکړو او اوس زۀ دښاغلي ليکوال د حکم په تعميل کښې د دوی په کتاب باندې خپلې ماتې ګوډې خبرې اوليکم.شورشور خاموشی او بيا دا شعرونه.

ځنـــې ســـــرونه مـــې ليــــدۀ پــــه نمرخاتـــۀ پرېواتـــۀ
ځنـــې ســــرونه آخرغـــوځ شـــو، ورتــــه نـــۀ پرېواتـــۀ
غـــوره تېـــا چرتـــــه پــــه لـــــرې وطنونــــو اوشـــــی
تنـــدرراتلو، زمـــونږ پـــه کــور، پــه هرکالـــۀ پرېواتـــۀ

د دې شعرونو شاعرتاج انور اعجازخټك زۀ دتېرو دېرشو کالو راسې پېژنم. دکوهاټ ضلعې لاچئ کلی يو ځوان زلمے چې نن هم لکه د تېر وخت په شان به په عمر ډېر خو په زړۀ زلمے دپښتوادب د ميدان هغه زيرك او سترګه ور شهسوار دے چې د۱۹۸۰ نـه واخلـه ترننـه يې دعربوپـه دې سره شګلنه او سوراړه زمکه يې د يو ځوملګرو سره د اماراتوپښتوادبی ټولنې شمع پـه خپلو هلوځلو او منډو تـرړو پـه هرحـال او هر ساعت داسې روښـانه ساتلې ده چې ديوطوفـان او بادوبـاران تتېدو لـه نـۀ ده ورکړی او نـن هم سره د خپلوملګرو لګيادے د پښتو ژبې او پښتو ادب سرڅنه کولوکښې بوخت دے او ولې بـه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ کوی چې دې ښاغلی د میدان ګټلو هنردپښتو ادب د یولوئې پوهه اوزیرك استاد ښاغلي سعدالله خان حېران نه زده کړے دے ځکه خو چې اعجازصېب څهٔ هم لیکلی دی، زما په خیال یې په تول پوره او وزن پوره په پوره دي، کهٔ څهٔ کمے پکښې وی هم نوماته پکښې په نظرنهٔ دی راغلي.

اعجازصېب د ژوند په هر اړخ لیکل کړی دي او دا هرڅهٔ یې په غزل ، نظم او هائیکوکښې ځائے کړی دي او چې هرڅهٔ یې لیکلی دي نو ډېره یې خوږه او پسته ژبه کښې یې لیکلي دی چې یو عام لوستونکے یې په اسانه لوستلے هم شی او پرې پوهېدے هم شی.

اعجازصېب کهٔ یو خوا دځان او جانان خبره کوی نو دخپل کورکلی د کوڅو د فکر نه هم ناخبره نهٔ دے پاتې شوے او ددې سره یې د اولس غم هم په خپل زړهٔ کښې لکه د روح ځائے کړے دے. دخپل قام اولس او د وطن غم یې تل ترتله په خپل چاپېرچل دړدونه خوشحالئ هر څهٔ یې په خپل کلام کښې ځائے کړی دی خو سره د دې یې د نړئ د مظلومانو غم هم ژړلے دے، دا تول دیو ښهٔ او پوهه شاعرنخښې دی چې ټولې دښاغلی لیکوال په شاعرئ کښې موجودې دي. ښاغلے لیکوال چې کله خپل جانان ستائي نو وائي.

کـــهٔ زمـــا جانــــان دې اولیــــدو پــــه ســــترګو
درنـــه هیــــر بـــه دجنــــت حــــورې غلمــــان شــــی
خلـــق وائـــــی چــــې یـــې زړهٔ راځنــــې یــــوړو
خوتـــــازه پـــــرې د اعجازختـــــك ایمـــــان شـــــی

او بل ځائے وائی،

تـــــاچې دبنــــو پـــــه غشــــــو اوویشــــــم
مړوومـــــــه جانانــــــه! راژونـــــــدے دې کــــــړم
ســـــتا اعجازختـــــك بـــــه ولــــــې نــــهٔ ســــتائي
ســــتایو خـــــوږ نظــــردے چـــــې زلمــــے دې کــــړم

او کله کله د جام ، ساقی او میخانې نه هم خوند آخلی نو داسې وائی،

هغــه چـــې جـــام دپاســـه جـــام ســـره هـــم خلـــهٔ ورکـــوی
داســـې ســـاقی تـــه بـــه څـــوك څرنګـــې زړهٔ نـــهٔ ورکـــوی

او یا دا چې،

ســــــــــتا دمستوخماروســــــــــــترګوآثر دے
میخـــــــانې کښــــــــې د جامونوکړنګهــــــــار شـــــــو

او بل ځائے کښې وائی چې،

چـــې څښـــوی شـــراب د مینـــې پـــه نظـــر د مستوســـترګو
پـــه دا خـــوی مـــې ځکـــه خـــوښ دے دا دلبـــر د مســـتو ســـترګو

او چې د خپل کلی د کوڅو خبره شي نو څهٔ داسې وائي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خزانـــــه د تـــــاریخونو ،دا زمــــونږ کلـــــے لاچـــی ده
آیئنـــــه ده د وختونــــو ، دا زمــــونږ کلـــــے لاچـــی ده

دځان په حقله ښاغلے وائي،
ماتـــه د وخـــت ختلـــي نمـــر تـــه ټیټېـدل نـــۀ راځـــي
ماتـــه دعشـــق او د مســـتی نـــه ډك غـــزل نـــۀ راځـــي
زۀ د اولـــــس پـــــه غــــم لړلـــــې مرثیـــــې لیکمــــــه
دې نــه سـېوا راتــه پــه بـل څــۀ کښــې لیکـل نــه راځــی

شاعر به څنګه بل څۀ اولیکی چې په کورکلی محلت کښې دباړودو ډېري پراتـۀ وی، زلمی پېغلې ، ماشومان اؤ بوډاګان بې ګناه قتلېږی، بیا به شاعرنوره شاعری څۀ اوکړی، د شاعرخو به بیا هم داسې شاعري کوی لکه اعجازصیب چې وائي،
ملګـــرو! مانـــه دســـرور ډکـــې نغمـــې مـــۀ غـــواړئ
مانـــه د وخـــت د نمرودانـــو قصـــیدې مـــۀ غـــواړئ
زۀ د حــــــالاتو کــــــربلا بانــــــدې مــــــاتم کومــــــه
مانـــه مـــاتم کښـــې د خنـــدا ډکـــې قصـــې مـــه غـــواړئ

د وطن په حقله شاعر خپل احساسات څۀ په دې ډول بیا نوی،
هغـــه آزادی چـــې مـــونږ پـــه ســـرو وینـــو ګټلـــې ده
دا دزنـــــده بـــــاد پـــــه نعـــــرو مـــــونږ ه تـــــل پـــــاللې ده

هغـــه آزادی چـــې د شـــپونکی د خلـــې ســـندره وه
هغـــه دخیبرپـــه دنګـــو غروکښـــې غلـــې غلـــې ده

اؤ بل ځائے وائي،
چـــــــې پــــــرون وۀ هغــــــه نــــــن دے
هغــــــه ملــــــك ، هغــــــه وطــــــن دے
د اســــلام پــــه نــــوم جــــوړ شــــوے
پکښـــــــــــې زور دے د خـــــــــــدایانو
زماهېربرکـــــــت شـــــــــاه شـــــــــی
دا چـــــــــې اُوخـــــــــوړو پرګـــــــــانو

د جانـان د صفت اؤ وفـا سره سره ښـاغلے لیکوال د دوران پـه غم کښـې هم بوخت دے او څۀ په داسې ډول ګویا دے،
ملګـــــرو! زۀ پـــــه داســـــې ښارکښـــــې اوســـــم
لکـــــه د مصـــــر پـــــه بـــــازار کښـــــې اوســـــم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغــــــــه د امـــــــن او انصــــــاف غوښــــتنه
لکـــــه دتېروخــــــت چرتـــــه غارکښـــــې اوسـم

کله خپل داولس غم او کله د خپل مزدورغم دا تول دشاعرد ژوند هلې ځلې دی،

یوخـــــوا بربنــــدلغړبچي د خـــــوار مــــزدور وینمـــه
بـل خـوا غټـان نشوکښـې مسـت مخمـور مخمـور وینمـه
خـدائیګوترې سـترګې زۀ پـه بـل خـوا اړولـے نـۀ شـم
چـې دوخـت ژرنـده کښـې دل شـوے خپـل جمهـور وینمـه

هوښـیاران وائـي چـې شـاعران د قـام سـترګې وي خـو زۀ وایـم چـې شاعران د قام ژبه هم وي ځکه چې قام کومـه خبره پـه ژبـه کـول غواړي اؤ نـه ئې شي کولے، هغه خبره اکثرپه خپلو غزلونو، شعرونو اؤ نظمونوکښې یا خوئې کړي وي اؤ یایې اوکړي، هغه که فریاد وي که د سوال منت خبره اؤ کۀ د وخت د ظالمانواؤ د سماج رواج نه بغاوت وي، هره خبره شاعر په خپل کلام کښې په ډېره آسانه اؤ پسته ژبه کښې په آسانه کولے شي لکه د اعجازصېب د یو نظم (احساس) یوڅو شعرونه زۀ دلته په دې حواله را آخلم، هغه وائي،

وایـم چـې تندرشـوے، آسـمان نـه پـرې راپرېـوتلے
چــاچې زمـــاداولس شـــونډو نـــه خنـــدا وړې ده
وایـم چـې اور شـوے ، ورتـه چغـه د غیـرت جوړه شـوے
چــاچې زمــونږ خــوارو جــونګړو نــه رڼــا وړې ده

داولس د غم سره سره ښاغلے لیکوال دنړۍ د مظلومانو نـه هم ځان ناخبره نۀ دے ساتلے اؤ دنړۍ د هر مظلوم غم یې یو شان ژړلے دے.

د فلسطین اؤ دکشمیر پـه زمکه
خپــــرې تــــورې کــــوي، زغــــرې کــــوي
چــــې داعجــــاز غونــــدې لــــۀ ســــره تېــــر شــــي
هغـــــــه خبــــــــرې زړورې کــــــــوي

په دې حواله داعجازخټك صېب نظـم (آخـتردې مبـارك شـه) د باربـار لوستلو جوګه نظم دے.

اعجازصېب غزل کم اؤ نظم زیات لیکلے دے خو غزل یې د نظم اؤ نظم یې د غزل نه ډېر تاثیرلري، ډېره ساده او سوچه پښتو یې استعمال کړې ده. دډېرو ګرانو لفظونو، کنایو اؤ استعارو نه هم ځان بچ ساتلے دے چې هر سړې پرې پوهېږي، په هره موضوع یې لیکل کړي دي. پاتې د هرلیکوال پـه لیك کښې څۀ نـه څۀ کمے وي ځکه ورتـه دانسان لیك وائي. دغه شان بـه د ښاغلي اعجازصېب پـه شـاعرۍ کښې هم څۀ نـه څۀ فني اؤ فکري خـامۍ وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوماته په نظر نۀ دي راغلي ځکه ما په دې خپلو خبرو کښې د تنقيدنه هيڅ کار نــــۀ دے آخســـــتے. بـــــاقی د اعجازصـــــيب شـــــعري مجموعـــــه (شورشورخاموشی)ستاسو په لاسوکښې ده بايد چې ورته د قدر په نظر اوکتلے شـی اؤ خـدائـے دې اوکـړي چـې د اعجازصـيب دا شورشورخاموشـی دپښـتون اولس دپوهې اؤ نېك مرغۍ سبب اُوګرځي(آمين ثم آمين)

په يوه پُښتنه ټپه دا خپلې خبرې راټولم اؤ ستاسو نه رخصتېږم،
اعجازصـــــــيب تـــــول دې دســـــــيکې شـــــــه
چــــې دښــــمنانان درســـــره شـــــپاړس وخيژينـــــه

په درناوي
بشيراحمدبشير
چئيرمين
داماراتوپښتو ادبي ټولنه مرکزدُبیٔ
۳۱ ٍ مئ ۲۰۱۲ ء.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اعجاز خټك اعجاز

دوه دېرش کاله مخکښې د اعجاز خټك او الياس ټلوال په کوششونو د اماراتوپښتو ادبي ټولنه مرکزدُبۍ په وجود کښې راغله، او تردمه ټولنه روانه هم ده او ودانه هم ده . روانه په دې معنی چه ادبی هلی ځلې يې په څۀ نۀ څۀ شکل دوام لري، ودانه په دې معنی چې دغړو تخليقات يې وخت په وخت مخې ته راوځي . په تيرو درې لسيزوکښې دې ټولنې خپل کار ته اکيډمۍ ګوته په خولۀ کړه خو داسې هم نۀ ده چې جولۍ يې بېخی تشه ده .

هم دغه د خليج اولنۍ ټولنه ده چې پښتو ته يې په خليج کښې د ټولنو چل اوښودلو. هم دغه اولنۍ ټولنه ده چې په خليج کښې يې دپُښتو مشاعرو ، سيمنارونو او نورو ادبی غونډو بنياد ايښے دے . هم دغه ټولنه ده چې بغير د چا د مکملې سرپرستۍ نه يې خپل وجود او دپښتو ادبی ذوق په خليج کښې ژوندے ساتلے دے. زۀ په دې خپلو کرښو کښې هڅه کوم چې دټولنې دهلوځلو سرسری جائزه واخلم او په دې هرڅه کښې د اعجازخټك تاند او ځپاند رول څرګندکړم .

مشاعرې کول :

ټولنې ته دا اعزاز حاصل دے چې اولنۍ مشاعره يې په متحده عرب امارات –ُدوبۍ کښې اوکړه او پښتانۀ يې دلته په اول ځل دخپلې ژبې او ادب په نامه راغونډ کړل . دغه سلسله تراوسه پورې دوام لري . اعجازخټك يې دپيل نه تراوسه پورې د نظامت او انتظام لوئې ذمه وارۍ په غاړه لری او دغه ذمه وارۍ اعجازخټك داسې پوره کوی چې په متحده عرب اماراتوکښې ټول پښتانۀ ددې خبرې ګواهان دی چې په کوم ادبي پروګرام کښې اعجازخټك نۀ وی نوځۀ نۀ څۀ کمی به خامخا پکښې وی .

پښتونخواه نه شاعران اواديبان رابلل :

ټولنې دپښتونخواه نه هم خپلو مشرانو شاعرانو ، اديبانو وخت په وخت دوبۍ ته د راتللو تکليف ورکړے دے چې دوئ راشي او په متحده عرب امارات کښې ميشته پښتنو سره اووينی او په خپلو افکارو دپښتنو ذهنونو ته رڼا اوبخښی . په دې مشرانوکښې قلندر مومند، ايوب صابر، پرېشان خټك، سعدالله خان حېران، عبدالکريم بريالے، غازی سيال، سليم بنګش ، پرويش شاهين او اسيرمنګل چې دټولنې په دعوت راغلی دی. د دې هرڅۀ په انتظام ، نظامت، دمېلمنو لۀ پاره دشوی بندوبست، دمېلمنو قدرولواو نازولوکښې داعجازصيب منډه تړره او ناسته پاسته دهرچا نه زياته وه .

سيمنارونه کول :

ټولنې دخوشحال بابا، رحمان بابا، عبدالحميدبابا، حمزه بابا او

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطرآپریدی سیمنارونه کړی دي ، په سیمنارونوآورولې شوې مقالې یې چاپ کړې دي او پښتنو ته یې رسولې دی او ددغوسیمنارونوپه راجوړولو او په کامیابۍ سره سر ته رسولوکښې د اعجاز صیب لوې لاس وۀ، دا هم په متحده عرب امارات کښې پښتنو ته د اعجازخټك بخښنه ده .

دتولنې غړو سره ماښامونو تابیا کول :

ټولنې وخت په وخت دخپلو غړو د زړۀ غښتاوي لۀ پاره او دهغوئ دخدماتود اعتراف په توګه ملګرو سره د ماښامونو لړۍ پیل کړه . دغه هم د اعجازخټك آیډیا وه چې هم یې د ملګرو زړۀ غښتاوے اوکړو او هم یې ملګری دي ته اوپارول چې په ملګرو لیك اوکړی او دغسې یې د ملګرو پام یې شاعرۍ سره سره نثر ته هم راوګرځولو چې په نتیجه کښې یې دملګرو لۀ خوادقدروړ لیکنې مخې ته راغلې .

مجله چاپول :

ټولنه په نزدو کښې انشاءالله د یوې خپلواکه ادبي مجلې خپرول غواړي او په دې سلسلې کښې تر ډېره حده پرمختګ شوے دے ، تراوسه پورې په دې حقله شوو هلوځلوکښې زمونږ ټولو نه وړاندې اعجازصیب روان دے

فلاحي کارونه :

اعجاز صیب نۀ یوازې په ادبي کارونوکښې ګړندے دے بلکه فلاحي کارونوکښې هم د چا نه پاتې نۀ دے. دپاکستان سوشل سنټر دبۍ د آفس سیکرټری شپ نه واخله تراوسه پورې دغه دخېرښېګړې کارونه خدائے پاك د اعجاز صیب نه آخلی . ددې خبرې ګواهی دلته ټوله پاکستان کمیونټی ورکولے شی .

د اعجازصیب شاعري :

داعجازصیب شاعرۍ په حقله زۀ بغېر دڅۀ پس وپېش نه دا وئیلے شم چې هغوئي شاعری صرف او صرف د دې دپاره کړې ده چې دپښتو ژبې شاعرانو، ادیبانو او د دې ژبې د خواخوږو سره ئې تعلق قائم پاتې شی .اعجازخټك باقاعده شاعری نۀ ده کړې اونۀ شاعرۍ دپاره دومره سنجیده شوے دے لکه پورته ذکرشوو کارونودپاره چې اعجاز صیب څومره سنجیدګی اختیار کړی ده ، په متحده عرب امارات کښې خوپرېږده چې دپښتوادبي چمن ټل لخوا شوې د ړومبی عالمی ادبی کنونشن د پاره ئې پوره دوه میاشتې خپل دوکان بندکړے وۀ. خپل ګاډے یې پوره دوه میاشتې زغلولے وۀ . بل هیڅ کار یې نۀ وو کړے . صرف اوصرف د چندې راغونډولو پسې در په در ګرځېدلے وۀ چې په نتیجه کښې دپښتوادبي کنونشن لۀ پاره لکونه روپۍ راغونډې کړې . د دویم پښتو عالمی ادبی کنونشن دپاره دراقم الحروف او فضل رحیم رحیم سره په درې ورځوکښې څلورشپېتۀ زره روپۍ غونډې کړې او اوبې لېږلې . دپښتومینې اعجازصیب دقلم دمیدان نه زیات دعمل په میدان کښې زغلولے دے. اعجازصیب ته خپلې شاعرۍ کم او زیات معلوم دي، که

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور چاته پکښې څۀ کمے ښکاری نوزما په پورتنوکرښو دې لږ غور اوکړی چې د دغې کمۍ زیاتی سبب خو به د اعجازصېب دغه بېخی مصروفیات نۀ وی ؟ګنې نوزۀ چې د اعجاز خټك نظمونه ګورم ، نو ماته په دې نظمونوکښې يو توان او توانائي ښکاری. کۀ چرې اعجاز صېب لږه توجه دې طرف ته هم کړې وے نو نن به اعجاز صېب د نظم په میدان کښې هم خپله ځانګړتیا په خپلو لوستونکو منلې وے . خو د دې هرڅه باو جود اعجازصېب په نظمونوکښې دپښتنو لۀ پاره د سماجی او معاشی انصاف غوښتنه دپښتنو لۀ پاره نېك بختو ورځو شپو ارمان او د پښتنو لۀ پاره د امن او خوشحالئ نه ډك ژوند جوت ښکاری چې د اعجازخټك صېب (دشورشور خاموشۍ) چاپ شی او پښتنو ته اورسی نو دا به د دې خبرې ثبوت وی چې د زړۀ مریض، دشوګر مریض، د بچوپه رزق پسې ورك سپین ږیرے، د خپلې شاعرۍ په کم او زیات خبر اعجازصېب ، دپښتنو په مینه کښې یو قدم نور هم مخکښې لاړو .

په درناوی
ممتازآورکزے
صدر
داماراتوپښتوادبې ټولنه مرکزدبئ
دوبۍ ۲۲ مئ ۲۰۱۲ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

داحساس بڅرى

د کتاب خپروني مسله ډېره نازکه ، مهمه او د ارزښت وړ نقطه ده ځکه چې ډېر ښهٔ ښهٔ ليکوالان مونږ پيژنو چې خپل وړمبى کتاب چاپ کولو کښې ئې ډېره تادى کړې خوولې وروستو پرې بيا پښېمانه شوى او لهٔ مارکيټه او د ملګرو نه يې بيا د واپس آخستو هڅې کړې او ځنې ليکوالان داسې هم لکه سعيد ګوهر، صديق پسرلے ، شمس القمر انديش،خېرمحمد عارف يا سعدالله خان حېران چې په مناسب وخت يې کتابونه خپارهٔ نهٔ کړل ، د فکروفن نه يې د خپل عصر لوستونکى محرومه پاتې شول . په مطبوعاتوکې رانغلل ، ځيرنې پرې اونه شوې چې لهٔ سوبه يې په خپل وخت ډېر آړخونه په تياروکښې پاتې شول او هغه مقام يې په برخه نهٔ شو کوم يې چې حق ووځکه ترېنه ډېرپه وړاندې لاړل . د ژوند غوښتنې بدلې شوې وې او د نوى کهول ترجيحات نورشول. دې کښې شک نشته چې ښهٔتخليق هرحالت ځان ښکاره کوى خودا هم حقيقت دے چې وختونه غواړى اوبيا دا خبره هم دياد وړده چې د هر وخت دفن خپلې تقاضې وى او خپل ارزښتونه او بيا په وخت نهٔ خپرېدو کښې کهٔ يو طرفته له خپلو نيمګړتياؤ نه تخليقکارخبر نهٔ شى نو بل طرفته د اسلوب او دافکارو د غلا امکانات هم موجود وى چې وروستوترېنه نورې ستونزې راولاړيږى.

ښاغلى تاج انور اعجاز هم چې هر څهٔ وجه وه خو په خپل مناسب وخت يې خپله شعرى فنپاره خپره نه کړه . هرڅو کهٔ په دوبۍ کښې د پښتوژبې د خدمت په لړ کښې ادبي هلې ځلې کوى خونن به يې ديوتخليقکار په صفت نور هم ادبى قدوقامت لکه دچنار لوړ وے.

ښاغلے تاج انوراعجاز تقريبا ۱۹۷۰ نه تردې دمه ۲۰۱۲ پورې دوه څلوېښت کاله کېږى چې شاعرى کوى کهٔ چرې دوى د ۱۹۸۵ نه تر۱۹۹۰ پورې کتاب خپورکړے وے نو نن به يې دويم څهٔ چې دريم کتاب هم تيار وے او په ادبي حلقو کښې به د دهٔ په فن او افکارو له مختلفو آړخونو بحثونه شوى وے . له خپلو خوبئيو او نيمګړتياو نه به خبر وے او اوس هم د مواد په اعتبار دغه مجموعه شورشورخاموشي چې څومره عرصه واخسته ، هغه ضخامت هم نهٔ لرى. د دې علت هم دا دے چې کله په يو ډنډ کښې اوبهٔ ولاړې وى نو ناولې شى او چې کله د وتو لاره ومومى نو بيا تازه او نوى اوبهٔ ورته راماتې شى هم دغه مثال د شاعرى يعنې د ادب هم دے چې د يو کتاب خپرېدونه وروستود بل تا بيا شروع شى .

ديوڅوتمهيدى خبرونه ورستوچې شورشورخاموشي په موادو نظر زغلوو نو بيا وئيلے شو چې په دې مجموعه کښې په بنيادى توګه دوه ژانرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل او نظم پکارول شوی دي چې دواړه ژانرونه خپل ځان کښې ځوځو نموني لري . فکری حوالې سره انقلاب ، د پښتنتی ټولنې ستونزې او مینه يې بنیادی موضوعات دی . په انقلاب يې مزاحمت روايتی دے چې لهجه يې ډېره علاقائي شوې ده چې له کبله يې فکر په هنر دروند ښکاری . غزل يې د خپل وخت په چوکاټ کښې روايتی نۀ دے . په ټوله مجموعه کښې يې خارجی احساسات ، ميلانات او واقعات په اندرونی وارداتو او جذباتو غالب شوی . اندازيې په غزل کښې هم ترډېره حده نظم ته ورنزدې دے. خوکوم وخت کښې چې دغه شاعری شوې دهغه وخت په حواله چې دپښتو په شاعرۍ کښې به زياترذکرد ګل و بلبل او د جانان دبې وفايۍ وۀ، ښاغلی تاج انوراعجازپه شعوری توګه ځان ترېنه ژغورلے دے اودغزل لهجه ئې دلاچۍ لونګ په ځائے د غوځوشونډو ده چې لوستونکی په دې نتيجه رسوی چې ښاغلے تاج انوراعجاز خپل ټول صلاحيتونه دخپل قام دښېګړې دپاره دبيدارۍ په نقطه مرکوزکړی وو چې په ځنګ کښې ترېنه د ژوندانۀ نور حسين او رنګين تصويرونه تت پاتې شوی دی چې د شعوربرخه په کښې د لاشعورپه مقابل کښې زياته په نظر راځی او د فن په ځائے پکښې مقصديت ځرګند ښکاری . دا خبره هم ده چې فن مقصدی هم کېدے شی خو د خارجی چاپېرچل مقصديت کله هم د فن بنيادی ارزښت نه دے پاتے شوے، دفن يوخپل قدر وی چې طويل بحث غواړی خوولې بيا هم ددې مجموعې اهميت ځکه شته دغه د ذوق يا روحانی خوشحالۍ لۀ پاره نۀ بلکه فقط دپښتون قام بيدارولو لۀ پاره مختلفو مرحلو نه راتېره شوې ځکه خوددې مجموعې معنوی آړخونه مونږ په ټلوسو کښې دآچولو په ځائے نبغ په نبغه د قوم پرستۍتحريکونو ته چمتو کوی او د ټولنې د يو ذمه داروګړی شعور رابخښی په دغه حواله ځو نمونې :

(نظم ------- احساس)

ملګرو ! مانه دسرور ډکې نغمې مۀ غواړئ
مانه د وخت دنمرودانو قصيدې مۀ غواړئ
زۀ د حالاتو کربلا باندې ماتم کومه
مانه ماتم کښې دخندا ډکښې قيصې مۀ غواړئ

(نظم ------ منزل)

چې مې لار تيارۀ تيارۀ وی
پکښې هم وی ګړنګونه
شل زمونږ دې پښې لاسونه
داسې حال کښې به ملګرو!
مونږ اورسو منزل ته ؟

ملګرو! زۀ په داسې ښارکښې اوسم
لکه د مصر په بازار کښې اوسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنــــې ســــرونه مــــې لیــــدۀ پــــه نمرخاتــــۀ پرېواتــــۀ
ځنــــې ســــرونه آخــــر غــــوځ شــــو، ورتــــه نــــۀ پرېواتــــۀ

فیصــــــلې زمــــــونږ د کلــــــې چــــــې پــــــردی کــــړی
دغــــــــــه جــــــــــړ زمــــــــــونږ د ټولومســــــــــلو دے

مــونږه پــه سـرۀ اورکښــې ژونـدون لــۀ ډېـر ناکامــه کــوو
طمــــع د ننــــګ چــــې د بــــې حســــه ودۀ قامــــه کــــوو

دکلام لۀ کوټلی مُطالعې څخه وروستو لوستونکی په دې نتېجه رسی چې د کلام لهجه او ژبه د نن دورد لهجې او ژبې سره ډېر توپیر لری، پخواه به دشعری صنعتونو (صنائعو بدائعو) استعمال په بیل ډول کېدۀ او د ننني دور دشعرژبه تخیلی او مکمل استعاراتی ده . دې مجموعې کښې کۀ هرڅو د شعری ترکیبونو استعمال کم دے خومجموعی طورسره یې په لفظونو کښې فکری صداقت ئې غزونې کوی، د جذبې شدت او د احساساتو اظهارکښې اعتدالی امتزاج په مناسب ډول خپلوکښې غاړه غړی شوی او په لاچې کښې د ښاغلی سعدالله خان حېران د فکری مکتب روښانه مستقبل لۀ پاره د پښتون قام بیدارولو ښۀ هڅه ده خوجزوی طور باندې فکری سطح باندې پکار ده چې نننی پښتون لیکوال ته چې لږ سوچ وکړی چې پښتون قام بې حسه دے نه روږ نا هرګزداسې نۀ ده پښتون قام ته لیډارانو کړی څۀ دی رښتیا دا دی چې زمونږ قام بې حسه نۀ بلکه ننګیالے دے ، دغسې د جمهوریت نظم کښې د اختلاف ګنجائش شته دے خو بیا هم پردې مجموعه کښې ډېرفني نمګړتیا باوجود زۀ دا خبره په وثوق سره کوم چې ښاغلي تاج انور اعجاز هم په غزل او هم په نظم کښې نۀ خو د چا تقلید کړے دے او نۀ یې د چاپه پل باندې پل ایښے دے ، هرڅۀ چې دی د خپل کلام پېژندګلی یې خپله ده .

خالدپښتون
۱۸ اپریل ۲۰۱۲ء
کوهاټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعتراف

چرته زۀ ، چرته شاعري لکه وريژې اؤ د منجا زامن ،هم داسې قصه زما دشعروادب ده. دا هرڅۀ اتفاقاً شوی . زمونږ پوره کورنۍ کښې هيڅ داسې يو مشر نۀ دې تېر شوے چې هغوی په دې جرم ککړشوی وی . زمادومره يادېږی چې زمونږ يو ماما صديق چې يو سماجي انسان وۀ، هغوی به ماته په وړيکتوب کښې فی البديه شعرونه وئيل ، کېدے شی چې د هغې اثرلاندې ما هم په شعرونه شخوند وهل شروع کړی وي ، لږ چې د ځوانۍ عمرته اورسيدم يعنې هغه وخت په لسم جماعت کښې طالبعلم وم چې زمونږ استاد محترم سعدالله خان حيران راباندې په زور دشاعرۍ ستر مات کړو اؤ داسې چې په کال ۱۹۶۹کښې د ګلستان پښتوادب لاچۍ د اهتمام لاندې طرحي مشاعره ټاکلې شوې وه ، زۀ اؤ زما همځولي شاعران پکښې هم بللے شوي وو، ما هم پکښې خپل مات ګوډ غزل پېش کړو، زمادومره حوصله افزائي اوشوه چې هغه ورځ ده اؤ دا نن ورځ ده چې کۀ خپله کۀ هيڅ شعروادب په الف ب پوهې نۀ شوم خو مشاعرې اؤ ښوښو شاعرانو سره مې ناسته پاسته تراوسه پورې جاري اؤ ساری ده. يو ملګري راته وې چې ستا دپاره ما دوائي راوړي ده کېدے شي چې دا مشاعرو نه قلار شې ، ټول عمر دې په دوخوشو کارونوکښې تېر شو. ماورته وې چې زما دا بيماري ډېره زړه شوې ده، کېدے شي چې ستا په دې دوائي زما شمر اونۀ شي . رښتيا خبره دا ده کومې پښتو زۀ په ټولې ادبي نړۍ پېژندلے يم اؤ دومره به ما پښتودپاره څۀ نۀ وي کړي لکه څومره چې زۀ خپلې پښتو شته من کړے يم ګنې پکار خو دا وو چې په دوه څلوېښت کاله کښې ما ډېر څۀ ليکلے اؤ پښتو ته جولۍ کښې آچولے وے خو زۀ دا اعتراف کوم چې زۀ دخپلې پښتو يو غټ مجرم يم اؤ دومره مودې پس ايله بيله يو دخپلې ماتې ګوډې شاعرۍ مجموعه وړاندې کوم اؤ هغه هم د يوډېر مخلص ملګري بلکې د يو ورور په ډېره ټينګه وينا دا مجموعه وړاندې کوم ګنې زما هډو دا خيال نۀ وۀ چې زۀ به هم چرته په ژوندکښې دا څۀ چاپ کړم . الله تعالى دې زما دغه ورور ته لوې اجرورکړي چې زما شاعري يې د چاپ جوګه اوګڼله .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دګــران مشــر م، ر، شــفق صــېب، زمــا دتــورو ځنويــار ســعادت سحرصيب، زما غار يار بشير احمد بشير، ، دمسافرئ دژوند د تودو سړو ملګري اؤزيرك انسان ممتازآورکزئي صېب اؤ زما دبې مخه بې ستړه نقاد ملګري خالد پښتون دليکونو چې زما کلام يې ادبي دنيا ته رسولو ناکام اوکړو، ډېر زيات ممنون يم ګنې چرته زۀ اؤ چرته دا شعرونه چاپ کول داسې ناممکن غوندې کار وۀ خو دا هرڅۀ چې دي، يوزما يو داسې کوشش دے چې هيڅ داد نۀ غواړم خوبس دومره چې کېدے شي چې زما کلام ځوك اوګوري نو دخپل کلام چاپ کولو هڅه به ضروراوکړي اؤ دا به زما دپاره يو لوئې داد وی .

په درناوي
خاوري اعجازخټك دوبئ
۷ جولائي ۲۰۱۲ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنت

۱۹۷۶ء

زړۀ راتــه وې راځــه ددې دنیــا جنــت تــه لاړ شــو
هلتـــــه د خپلـــــو ارمــــانونو ارمــــان اوربــــږوو

مــا وې چــې تــا ددې دنیــا جنــت لیـدلے دے څــۀ؟
وې چـــې جنـــت څــــۀوی؟ پـــه خپلـــه خوښـــه ژونـــدتېرول

مــا وې چــې دا جنــت بــه چرتــه وی راوئــې ښــایه
وې چــې راځــه چــې درتــه لارې د جنــت اوښــایم

زۀ پــه مـزه مـزه روان شـوم د جنـت پـه لـوری
څــۀ ګــورم لارکښــې مــې یــوه لــوږه غونــډی اولیـده

مــا وې چــې داغونـډی دڅــۀ ده دومـره دنګـه لـوړه
وې چــې هــم دې غونـډی دلانـدې جنتیــان اوســېږی

مــا وې چــې دغــه خلــق دې جنــت تــه ځنګــه راغلــل
نوماتــــه خپــــل پــــه غوږکښــــې داســــې ګنګوســــه اوکړلــــه

وې د ضــــمیرلوړې غونــــډی نــــه غورځېــــدلی اول
پــه پټــو ســترګو دې جنــت تــه رســېدلی دی بیــا

د ژونــد بــازي هــم دغــو خلقــو همېشــه ګټلــې
دا بـــې ضـــمیره خلـــق ځکـــه جنتیـــان یـــادېږی

دوئ تــه روا او نــاروا ګــوره یــو شــان ښــکارېږی
دوئ تـــه والله کـــه بـــل انســـان خـــو څـــۀ انســـان ښـــکارېږی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بل په غوښو خاربۀ شوی، غړمبېدلی دی ډېر
دا په شرابو لمبېدلی، پړسېدلی دی ډېر

تۀ هم که غواړې چې ددې دنيا جنت ته راشې
نو د ضمير لوړې غونډې نه ځان ګوزار کړه اول
تۀ به په خپله دې جنت ته بې منته راشې
وخت به دې خپله جنتی ددې دنيا اومنی

تاته به خلق په هره لاره سلامونه کوی
ستا په هر ځاے به خلق ډېر ډېر عزتونه کوی

تا ته به خلق بيا ووټونه ښۀ په جار درکوی
هر حکومت به تاته خپله اقتدار درکوی

تۀ به په خپله جنتی ددې دنيا يادېږې
او پس له مرګه ښۀ سړے به په دنيا يادېږی

ستا وروستو مخکښې قطارونه د موټرو به وی
ستا حفاظت ته اهتمام د برېټورو به وی

ما چې د زړۀ دغه رنګينه قصه واورېدله
ماوې چې اے زما ساده زړګيه! اوغوليدې

دغه چې تا وته جنت ښکاری، جنت خو نۀ دے
دلته خو يو انسان آقا، نور غلامان دی پکښې

ورځه ورځه دغه جنت دې هغه چاته يوسه
چې د ضمير په بدل داسې جنتونه غواړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمـــا جنـــت د هــــر انســـان د خپلـــواکۍ نـــوم دے
دې تـــا جنـــت د يـــو انســـان د غلامـــۍ نـــوم دے

زمـــا جنـــت خـــو د يـــو بـــل نـــه زارپـــدلو نـــوم دے
دې تـــا جنـــت د يـــو انســـان د پرزولـــو نـــوم دے

مـــا چـــې لـــه خدايـــه کـــوم جنـــت غوښـــتے آدا خـــو نـــۀ دے

دغـــــه جنـــــت دې هغـــــه چاتـــــه يوســـــه
چـــې د ضـــمير پـــه بـــدل داســـې جنتونـــه غـــواړی

٢٠ اګست ١٩٩٠ء دوبۍ

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

احساس

ماتــه د وخــت ختلــی نمــر تــه تیتېــدل نــهٔ راځــی
مــا تــه دعشـق اودمستـی نـه ډک غـزل نـهٔ راځـی
زهٔ د اولـــس پـــه غـــم لړلـــی مرثیـــې لیکمـــه
دې نـه سېوا راتـه پـه بـل څـهٔ څـهٔ لیکل نـهٔ راځـی

ملګـرو! مـا نـه د سـرور ډکـې نغمـې مـهٔ غـواړئ
مـا نــه د وخـت د نمرودانـو قصـیدې مـهٔ غـواړئ
زهٔ د حـــالاتو کـــربلا بانـــدې مـــاتم کوومـــه
مانــه مــاتم کښــې دخنــداډکې قصــې مــهٔ غــواړئ

مـنم چـې ستاسـو زړهٔ رنګـین رنګـین شـعرونه غـواړی
ماتـــه خـــولې مزدورډکراچـــی مخکښـــې شـــی
وایـم چـې تاسـو تــه مــې شـونډې زلفــې اوسـتائیلے
راتــه بــدحال د خپـل اولــس د بــې وســی مخکښـې شـی

داوچـــې شـــونډې چـــې وختونـــوترې خنـــداوړې ده
دخــــوار اولس دشــــونډوکومې رنګینــــی اوســــتایم
ملګـرو! وایـئ چـې مسـتی او کــه مــاتم اوسـتایم
تاسوخوشــحال کــړم اوکــهٔ خپلــې بــې وســی اوســتایم

یــو خــوا بربنــډ، لغــړ بچــی دخــوار مــزدور وینمــه
بــل خواغټــان نشوکښــې مســت مخمورمخمورو وینمــه
خــدائیګو تــرې ســترګې زهٔ پــه بــل خــوا اړولــے نــهٔ شـم
چـې د وخـت ژرنـده کښـې دل شـوے خپـل جمهـور وینمـه

وایـم چـې تتـدر شـوے، اسـمان نــه پـرې راپرېـوتلے
چـا چـې زمـا د اولـس شـونډو نـه خنـدا وړېـده
وایـم چـې اورشـوے، ورتــه چغــه دغیـرت جوړه شـوے
چـا چـې زمـونږ خـوارو جـونګړو نـه رڼـا وړېـده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ یوشــاعریمه چــې چرتــه څــوک ســلګۍ اووهــی
زمــا پــه زړه کښــې د آهونــو د نــدوکارجوړ شــی
وخــت چــې د چــا د ارمــانونو مــرۍ اوخرپــوی
ورســره ســم زماپــه زړۀ کښــې ویــر ناتــار جــوړ شــی

زمــا شــاعری ده، د اولــس د ســوکالۍ لــۀ پــاره
زۀ خــو لیکــل کــوم د ژونــد د خوشــحالۍ لــۀ پــاره
زۀ خپــل غــزل تــه چرتــه ډمــه ګــډولے نــۀ شــم
نــۀ شــم کــولے شــاعری د خرمســتۍ لــۀ پــاره

۱۹۷۶ء لاچۍ

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

تــکل

د ښائیســـــت او د ښـــــکلا پـــه کلـــو ګـــرځم
پکښــــــې مینـــــه او وفاګـــــاني لټومـــــه
رنګینــی چــې د نظــر کچکــول کښــې راوړم
تصـــــویرونه تـــــرې د ښـــــکلی جوړومــــه
تخیــل چــې زمــا مســت شــی نــو اوخانــدم
ځـــــان ســـــره ټولـــــه دنیـــــا اوخاندومــــه
داســې وخــت کښــې مــې احســاس راولړزیږی
څـــو شـــعرونه پـــرې د ســـوی زړۀ لیکمـــه

کلــه کلــه چــې د ژونــد بــازار تــه لاړ شــم
لــوټ پــه بیعــه انســانان پکښــې خرڅیــږی
مــا ســودا د خپــل ضــمیر پکښــې کولــه
وې چـــــې دا دلتـــــه پربمانـــــه ملاویـــــږی
نوراســتون شــوم خپــل تنــدی تــه مــې تــق ورکــړو
مــا وې دلتــه کښــې خــو مــړه خلــق اوســیږی
ســـړیتوب نـــه دلتـــه خلقـــو لاس ویـــنځلے
بـــس چـــړې د ظلـــم یـــو پـــه بـــل ګزیـــږی

بیــا راوان شــم، د احســاس پــه نیلــی ســور شــم
وردننـــه پـــه ســـپین کـــور شـــم د پړانګـــانو
مـــا وې خبـــر د امـــن غواړمـــه لـــۀ تاســـو
اے د امــــــن دعــــــوه ګیــــــرو انســــــانانو
فلســطین او پـــه کشـــمیر کښـــې چرتـــه اورئ
دا بـــې وســـه شـــان ســـلګی د مظلومـــانو

د غیــرت کــور مــو کابــل شــو لــوټې لــوټې
ککـــــرۍ پکښـــــې الـــــوځی د ځوانـــــانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـــې نـــوا بيـــا د قـــامونو کـــور تـــه لاړم
مـــا وې امـــن پسې دلتـــه يـــم راغلـــے
خـــو افســـوس هلتـــه قصـــه څـــۀ اپوټـــه وه
هـــر کمـــزورے وۀ لېوانـــو پـــرزولے
دلتـــه مـــور د امـــن مـــړه خـــو لا پخـــوا وه
دا لا چـــا وې چـــې مظلـــوم دے چـــا ژړلے
د کمـــزورو دلتـــه حـــق د ژونـــدون نشـــته
د ژونـــدون حـــق يـــې هيچـــا نـــۀ دے منلے
ســـوداګانې د يـــو بـــل پکښـــې کېـــدلې
دا قصـــې مـــې هلتـــه ډېـــرې اورېـــدلې

نـــو بيـــا راغلـــم خپلـــې خـــړې پښـــتونخوا تـــه
مـــا وې ځـــان کـــۀ پـــه دنيـــا پېژنـــدل غـــواړې
نـــو راويښ شـــې ګنـــې وخـــت بـــه داســـې راشـــي
هيڅ بـه نـۀ شـې کـۀ بيـا ډېر څـۀ کول غـواړې
حـق غوښـتے نـۀ شـي پـه زور اخسـتے کېـږي
نـو راپـاڅې کـۀ خپـل ځـان مـو ګټـل غـواړې
ګـورې نـه چـې د بـرلين دېـوال راپرېـوت
نـور بـه څـۀ نمونـه تاسـو ليـدل غـواړې
دکوريـا خلـق هـم ګـوره يـو ځـاے کېـږي
د تـړون رســې بــه کلــه نيــول کېـږي

د نـــړۍ د واقعـــاتو ســـبق واخلـــئ
دا ترخـــو بـــه تاســـو خپلـــه کښـــې جنګېـــږئ
هـــر بابـــا درتـــه ويلـــې دا صـــفا دي
کـــۀ ويښ نـــۀ شـــوئ پښـــتنو**!** ګـــوره ورکېـــږئ

آګست ۱۹۹۰ ء دوبۍ

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپونکی سندره

ځنو واورېده کاڼهٔ شو
ځنې پوه پرې هډو نهٔ شو
لر او بر کښې آورېدے شوه
د شپونکی د خلې سندره
چې چا واورېده کنهٔ؟

وې چې خدایے پاک پیدا کړی
په خپل فضل پښتانهٔ دی
ګران په ما چې لهٔ هر څهٔ دی
د مودو راسې ودهٔ دی
بس هم دا راویښوومه
لېونی د خلې خبرې
چې چا واورېدې کنهٔ؟

تر آتهٔ سوه کالونو
چې یې راج کړلو په زړونو
د پښتون په نوم تر عمره
یادولو تاریخونو
هغه قام راپارومه
ورته ځان وریادومه
د شپونکی د خلې سندره
چې چا واورېده کنهٔ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپـــــــل زوره خبــــــــر نـــــــــۀ دی
ګنـــــــــې نــــــــۀ دی دومـــــــــره مـــــــړی
ښــــــۀ ســــــاده دی ښــــــۀ ســـــپین زړی
دا څـــــــوک نـــــــۀ غـــــــواړی هیڅکلـــــــه
چـــــــې دې ویښ شـــــــــی دا وګـــــــړی
دنیـــــــــا اوختـــــــــه ســـــــپوږمۍ تـــــــه
دوئ پـــــــه خپلـــــــه کښـــــــې اختـــــــه دی
وې چـــــــې دوئ بـــــــس پوهـــــــه وومـــــــه
ســـــــــړیتوب ورتـــــــــــه ښـــــــــایمه
د شـــــــــپونکی د خلـــــــــې ســـــــــندره
چـــــــې چـــــــا واورېـــــــده کنـــــــۀ؟

چـــــــا چـــــــې واورېـــــــده روان شـــــــو
نـــــــۀ پـــــــه ځـــــــان نـــــــۀ پـــــــه جهـــــــان شـــــــو
ځنـــــــو وې چـــــــې کـــــــافران شـــــــو
مـــــــا وې ښـــــــۀ مســـــــلمانان شـــــــو
د ایمـــــــــان خاونـــــــــدانان شـــــــــو
خـــــــو نـــــــۀ دا یـــــــې چـــــــرې اووې
د جنـــــــــت ټېکـــــــــه داران شـــــــــو
نـــــــــۀ یـــــــــې دا خبـــــــــره اوکـــــــــړه
چـــــــې اســـــــلام تـــــــه خطـــــــره ده
بـــــــس همدغـــــــه څـــــــو کســـــــانو
د شـــــــــپونکی د خلـــــــــې ســـــــــندره

دا ســـــــــندره تـــــــــل وئیلـــــــــه
خپلـــــــــواکی د خپلـــــــــو خلقـــــــــو
مـــــــونږ پـــــــه خپلـــــــه خـــــــاوره غـــــــواړو
دا وطـــــــن مـــــــو پـــــــلار نیکونـــــــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـــــه ســــــرو وينــــــو دے ګـــــــتلے
نــــــن پـــــــرې ګېـــــــډه راچـــــــولې
څـــــو پړانګــــــانو څـــــو لېوانــــــو
نــــو مـــــــونږ دا نـــــۀ شــــو زغملــــــے
چـــــــې بـــــــه دوئ ټپکـــــــداران وی
پکښـــــــې مـــــــونږه بـــــه خـــــواران وو
بـــــس هـــــم دا نـــــۀ شـــــو کــــــولے
ځــــان تـــــه حـــق غـــــواړو پـــه نـــره
خـــــــــو يـــــــوه خبـــــــــره واورئ
کـــــۀ يـــــو ځـــــان نـــــه شـــــو ملګـــــرو
لاس بــــــــــــــــه مــــــــــــــــروړو
بيـــــــــــــا بـــــــــــــه ژاړو

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ او تۀ

تۀ دې ورځ په ورځ غټېږې، زۀ چې خوار يم لا دې خوار شم
تۀ خووينې دخپل قام ښځې، زۀ دې هسې ګهنګار کړم
دا لا څرنګې انصاف دے، داسې ولې اخر کېږى
زۀ په دې خاوره پيدا يم، ولې بيا دې هم غدار شم

ستا بچى دې سبق وائي، په لندن او امريکې کښې
او زما بچى لګيا دى، څپر لاندې مدرسې کښې
ستابچى چې دلته راشى، پاتې کېږى به بنګلې کښې
او زما بچى به ناست وى، څوکيدار يې دروازې کښې

دا لا څرنګې قصه ده، چې لنډيږى نۀ اوږدېږى
دا څۀ داسې ماشوره ده، چې ورانېږى نۀ سميږى
د مغرب خبرې دلته په مشرق کښې چې چلېږى
دا زما نېستى به دلته، خدائيګو کله نه غوڅيږى
دا تۀ تۀ يې او زۀ زۀ يم، دا قصه چې ختمه نۀ وى
دا د ځان ځانى خبرو دبدبه چې ختمه نۀ وى
د زورګيرو په دې زمکه، دبدبه چې ختمه نۀ وى
ستا په سر کښې دا زما د سر سودا چې ختمه نۀ وى

ستا به سر ته خطره وى، همېشه به زۀ په دار ووم
ستا خوبونه به حرام وى، زۀ به هم په هاے ناتار ووم
تۀ به دغسې څربېږې، زۀ به هم دغسې نادار ووم
دغه زمکه زما مور ده، زۀ به تل ورځنې ځار ووم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دازمــــا او ســــتا خبـــره د آقـــا او د غـــلام ده
تــهٔ هــوس يــې پــه مــخ کــړے، ســتا مقصــد عــيش و ارام دے
ســتا بــه لاس کښــې چــې زهٔ ويــنم، د غريــب د وينــو جــام دے
ماتــه ژونــدزماپکار دے، دا زمــا د ژونــد ناکــام دے

چـې لنـدن او امريکـې کښـې تـهٔ زمـا سـودا کـوے شـې
څنګـه ژونـد بـه بيـا لـهٔ مانـه پـه دې مځکـه تېـروے شـې
زهٔ به مينه ټول په ټول شم، کـه تـه داسـې هم کـوے شـې
خپلــواکی د پــلار پــه وينــو کــهٔ ګــټلے راکــوے شــې

تــهٔ مــې ســر ټيټــول غــوړې، داســې کلــه زهٔ کــوے شــم
مــا کــهٔ تــهٔ آخســتل غــواړې، نــو زهٔ کلــه خرڅېدے شم
کــهٔ تــهٔ مــا خپلــول غــواړې، نــو زهٔ مينــه درکــوے شــم
کـــهٔ جنـــت جـــوړول غـــواړې، نـــو زهٔ مينـــه درکـــوے شـــم

دلتـــه ســـر د يـــو انســـان دے، هلتـــه تـــا جـــوړ کـــړے دار دے
تـــا جـــوړ کـــړے لا زمـــونږه پـــه ســـرونو اقتـــدار دے
خـو کـهٔ وطـن جـوړول غـواړې، دا وطـن بـه ټـول جنـت شـی
زهٔ او تـهٔ بـه جنتـی شـو، پـه نصـيب بـه مـو راحـت شـی

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه او وطن

مـــا بـــه تـــرخ کښـــې کتابونـــه وو نیـــولی
پـــاس پـــه بـــام یـــوه جینـــۍ بـــه وه ختلـــې
زهٔ چـې تلـم پـه کومـه لار بـه مدرسـې تـه
دې خنـدل بـه راتـه پـټ پـټ غلـی غلـی
مـا بـه وې چـې لا وړه ئـې نـهٔ پـوهېږې
زمـا لار کښـې یـهٔ جینـۍ! څلـه اودرېـږې

دې بـــه هـــره ورځ پـــه ګټـــو زهٔ ویشـــتلم
دې بـــه خامخـــا مـــدام داســـې چېـــړلم
د دنیـــــا او مافیهــــــا نـــــه نـــــاخبره
دې بـــه ماتـــه زهٔ بـــه دې تـــهٔ خندېـــدلم
مـــا وې هســـې نـــهٔ خبـــره دا د نیـــا شـــی
دغـــه خلـــق بـــه دښـــمن زمـــا او ســـتا شـــی
دې بـه وې چـې زه لـیلا تـهٔ مـې مجنـون یـې
زمـا زړهٔ او زمـا، ځـان زمـا ژونـدون یـې
دې وې زهٔ کـهٔ څـهٔ پـروا ددې دنیـا کـړم
بـس یـو تـهٔ، زمـا د سـوی زړهٔ سـکون یـې
زهٔ پـــه دې او دا پـــه مـــا بـــه نازېدلـــه
هـیخ پـه سـود او زیـان د ځـان نـه پوهېدلـه

دا جینـــۍ چـــې ورو پـــه ورو رالوئېدلـــه
چـم ګاونـډ کښـې ډېـرو خلقـو اوغوښـتله

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې زمـا نـه يې څـوک خـوښ پـه دنيـا نـۀ وو
مـــا هـــم ځکـــه دا پـــه مينـــه اوکوئېدلـــه

نــو روان د ژونــد پــه لار غــاړه غــړی شــو
خپــل خپلــوان مــو د وادۀ، پــه تيــاری شــو

د وادۀ نېټـــه مـــو راغلـــه، رانـــزدې شـــوه
آخـــر نـــاوې شـــوه، ډولـــۍ کښـــې کښېناســـتله
مـور او پـلار پـه دعاګـانو دا رخصـت کـړه
پـــه ســـندرو کښـــې همزولـــو اوســـتائيله
پـــه جـــامو کښـــې نـــن دا کلـــه ځائېدلـــه
سرې ډولـۍ کښـې زمـونږ کـور تـه چې راتللـه

پــه حجــره کښــې درزاهــار وۀ، د ډولونــو
يــو بــاران وو نــن پــه مــا د ســرو ګلونــو
چــې يــو غــږ شــو هلتــه شــابه زلمــو پــاڅئ
ضـــرورت دے نـــن وطـــن تـــه د ســـرونو
ګنــې هســې هــم بــې نومــه بــې نشــان يــئ
پـه تـاريخ کښـې کـه يـاد شـوی سـربازان يـې

مــا وې نــن مــې چــې وطــن تــه ضــرورت دے
دا يـــم وراغلـــم چـــې زه ورنـــه قربـــان شـــم
مــا وې نــن مــې پــه وطــن شــوے يلغــار دے
کــۀ دا اونکــړم نــو ورک بــه لــۀ جهــان شــم
مــا وې مينــه، وينــه دواړه بــه تــرې ځــار کــړم
غــاښ بــه مــات د هــر غلــيم د هــر غــدار کــړم

دوبۍ ۱۹۷۴

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما وطن

چــــې پــــرون وهٔ، هغــــه نــــن دے
هغــــه ملــــک ، هغــــه وطــــن دے

هــــر چــــا اوخــــوړو کــــهٔ هــــر څــــو
ولــــې بيــــا هــــم ډېــــر شــــته مــــن دے

د اســــلام پــــه نــــوم جــــوړ شــــوے
پکښــــې زور دے د خــــدايانو

زمــــا هېــــر برکــــت شــــاه شــــی
دا چــــې اوخــــوړو پړانګــــانو

زمــــا لاس کښــــې چــــې ټوپــــک دے
او د امــــن کــــړم غوښــــتنه

مېړتــــون بانــــدې چــــا کــــړې
د لــــړم د ســــر ســــاتنه

دا خــــو داســــې رنــــګ قصــــه ده
چــــې مجنــــون يــــم لــــيلا غــــواړم

داســــې حــــال کښــــې زهٔ ملګــــرو
د وطــــن ســــندرې وايــــم

۱۴ اګست ۲۰۰۰

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتنه مېرمن

چې یـادېږی همتناکــه، حیاناکــه، مینــه ناکــه
پښـتنې غونـدې بــه ښـځه پــه دنیـا کښــې څــوک پیــدا کــه

شی د غوا غوجل نــه سټړی، پــه کټوی کړی لاس ورپـورې
د روټو ټبا کړی سمه، بیا تنور سره بـه ئې ګـورې
یوخــواکړې، بــل خواپشــې، اے میراتــه شــې اے کــورې
اے آختـه پــه نـری رنـځ شـې، کړی بچـو تـه سـتغې سپورې
د سـحر نــه تــر ماښـامه، کـوی داسـې چـارې نـورې
پـه دنیـا کښــې چرتــه وی بــه داســې بلــه زورناکــه
چــې ســتائینه دعظمــت یــې پــه داخــوی تولــه دنیــا کــه
دکچــه خښــتو پــه کــور کښــې دا د حســن شــهزادګۍ وی
د حیـا پــه لوپټــه کښــې یــوه ښــکلې ښـاپیرۍ وی
داپــه کورکښــې راحصــاره لکــه بنــده چــې هوســۍ وی
هــیڅ پــه خونــد د ژوندانــهٔ کــه پــوهې دا د زنــدګۍ وی
دپښــتون دکورمېرمنــه، دخاونــد د پښــو څپلــۍ وی
دا مظلومــه حقیقــت کښــې یــو نامــه د بنــدګۍ وی
کـهٔ هر څو ډېره زورېږی، دا نـهٔ اُف کوی نـهٔ اه کـه
پـه دنیـا کښــې چرتـه وی بــه داسـې بلــه همتناکــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې خاوند یې غرۀ نه راشی، ورته داسې دا خندا که
بیا جاجوس په منډه راوړي ، ورته دا ډکه پیاله که
ستومانی د ټولې ورځې په یو دم ئې دا فنا که
تبر، لور ورنه سنبال کړی، ډکه دا ورته پیاله که
دا رنګ مینه، خدمتونه د خاوند همیشه دا که
په دنیا کښې چرته وی به داسې بله همتناکه

دایې لاس وپښې چاپی کړی، ترهغې چې دابنه دمه شی
دپښتون دکور مېرمنې، زړۀ بیاهغې وختې ښه شی

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعلان

د سحر نه تر ماښامه
شپه او ورځې به لګيا وی
کروندې او اوبه خور به
دۀ په وچ اوکړسېدلی
وجود هره ورځ کولو

دا سپين ږيرے هر سحر به
لۀ خپل کوره راوتلو
چې ماښام به کور ته لاړو
چرته سېر نيم وړۀ بچو ته
په خيرن څادر کښې يوړو

خداے بچی وو ډېر ورکړی
ژوند يې څۀ وۀ يو دوزخ وۀ
پکښې دا به سوزېدلو

په دلو دلو غنم به
د خان کور ته يې لېږلو
خو دۀ په خوار قسمت کښې
يو چپه وچه ډوډۍ وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورځ سحر وختي چې
کله دا راپاڅېدلو
شهزادګۍ د ژوندانهٔ تړې
لړې لاړه هغه ځاے ته
چې تړې بيرته هغه ځاے نه
هيڅوک بيا نهٔ دی راغلی

نو ملا صيب د جماعت نه
دا اعلان اوکړو ملګرو!
چې د برکلي خانانو
هغه خوار غريب نوکر يې
ماسپښين لمانځهٔ نه وروستو
ددهٔ خوار به جنازه وی
دا به خاورو ته سپارے شی

جنازه چې د سپين ګل کاکا
لهٔ خپل کوره راوتله
خپلو لونړو او ځامنو
ورته سقاط کښې خپلې اوښکې
تويولې او ليږلې

دا د هغه چا نوکر وهٔ
چې په کور کښې هره شپه به
خرمستی دی چې کېدلې
خو د دهٔ خوارو بچو ته
سپورې ستغې او ديکې وې

هغه کور د لوئ خان وهٔ
هلته تل شراب کباب وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغـــــه کـــــور د يــــــو غريــــــب وۀ
دلتـــــــه لـــــــوړه، دلتـــــــه تنـــــــده

د غريــــب ســــړی پــــه کــــور کښــــې
وچ ســــــوکړک تشـــــــې شــــــوملې وې
ډېـــــــر ځـــــــامن او ډېـــــــرې لونـــــــه
دا يـــــــــې لويـــــــــه ســـــــــرمايه وه

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا څوک دے؟

پـــــــــــــــــه زړو لارو روان دے
عجيبـــــــه غونـــــــدې انســــان دے

نـــــهٔ خبــــر لـــــهٔ خپلــــه ځانــــه
نـــــهٔ خبــــر لـــــهٔ دې جهـــان دے

دا چــــې چرتــــه ګټــــه ګــــوری
نــــو خـــــتلے تـــــر اســــمان دے

کـــــهٔ يـــې هلتـــه کـــار اونـــهٔ شـــو
بيـــا پـــــه بــــل خـــوا دا روان دے

وروســــتو مخکښــــې هـــيڅ نـــهٔ ګـــوری
نـــهٔ پـــه ســـود او نـــهٔ پـــه زيـــان دے

کــــهٔ تــــا غـــوږه ګوتــــه ورکـــــړه
نـــو بيـــا تــــا ځنــــې قربـــان دے

څـــــهٔ چـــې زړهٔ ورتــــه اووائـــــی
هغـــــه کــــار پســـــــې روان دے

زړور دے خـــــو بيـــــا ولـــــــې؟
د ورور مــــرګ ورتـــــه اســـان دے

پــــه ترخــــې دا نـــــهٔ پـــــوهيږی
خـــوئ يـــې دا رنـــګ څـــهٔ بـــل شـــان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خبرو دې که پوهه کړې
نو بیا سخت لکه سندان دې

خو افسوس چې نهٔ پوهېږې
بس یو دا پکښې نقصان دې

ګنې عقل، فکر ډېر هم
خدای ورکړې ښهٔ پرېمان دې

دا په خپله ځان ته سپر دې
ددهٔ بل شانې ګزران دې

ددهٔ چرت نه خرابېږی
څوک سپوږمۍ ته کهٔ روان دې

دا چې اورسی پنجاب ته
بیا یاد شوې دا په خان دې

کهٔ دا لاړ شی کراچۍ ته
خلق وائی چې پټان دې

دا په خپله هرځهٔ، هرځهٔ
دا په ما باندې ډېر ګران دې

چې زما د قام زلمې دې
زما روح دې، زما ځان دې

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

آزادی

هغـه ازادی چې مـونږ پـه سـرو وینـو ګټلـې ده
تـش د زنـده بـاد پـه نعـرو مـونږه تـل پـاللې ده

هغـه ازادي چــې مـا وې جـوړ د امـن کـور بـه کـړم
هغــه مــې لــۀ ســره نــه لیـدلې، نــه مونـدلې ده

هغــه ازادی چــې مــونږ د ســر پــه بـدل غوښــتې ده
هغـــه اقتـــدار دپـــاره مـــونږ نیمـــه بـــائیللې ده

هغـــه ازادی چـــې خوشـــحالی اوســـوکالی راوړی
هغـه هـره ورځـې هـره شـپه مـونږه ژړلـې ده

هغـــه ازادی چـــې د اغیـــارو منـــت بـــاره ده
هغـــه خـــو نـــن ځکـــه دم ختلـــې، ســـاه رابنـــکلې ده

هغـــه ازادی چـــې دشـــپونکی د خلـــې ســـندره شـــی
هغـــه د خیبـــر پـــه دنګـــو غـــرو کښـــې غلـــې غلـــې ده

هغـــه ازادی چـــې مـــونږ تـــه زیـــرے د ســـحر راوړی
هغـــه تـــورو شـــپو کښـــې د حـــالاتو مـــونږ لیـــدلې ده

هغـــه ازادی چـــې مـــونږ یـــې غـــواړو ولـــې نـــۀ راځـــی
هغـــه بیـــا لـــۀ ســـره د ســـرونو قربـــانی غـــواړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغـه ازادي چـې مونږ یـو موټـے، یـوه خلـهٔ کړي ټـول
هغــه ښــهٔ پــه زوره ترانــه د افغــانی غــواړی

هغــه ازادی چــې ټــول وطــن پــرې مینــه مینــه شــی
هغــه د اعجــاز غونــدې ســرتیره لیــونی غــواړی

۱۴ اګست ۱۹۹۷ دوبۍ

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

منزل

چـــــې مــــــې لار تیـــــارهٔ تیـــــارهٔ وی
پکښــــــــــې هــــــم وی ګړنګونـــــــــه

شــــــل زمــــــونږ وی پښــــــې لاســـــونه
او پـــــــه ســـــــترګو هــــــم ړانـــــــدهٔ وو

دا ســــــې حـــــال کښــــــې بـــــه ملګـــــرو!
مـــــــونږه اورســــــو منــــــزل تــــــه

کــــــهٔ زمــــــونږه دغـــــه حـــــال وی
دا خــــــو دوه پنځـــــــوس کالونـــــــه

داســــــې زرکالــــــه کـــــهٔ تېــــر شــــی
مـــــونږ بـــــه وایـــــو چـــــې روان یـــــو

خپـــــل منـــــزل تــــه بـــــه رســـــیږو
ولـــــــې دا بــــــه زمـــــونږ خیـــــال وی

حقیقـــــت کښــــــې بــــــه ملګـــــرو!
دا بـــــه تـــــش د خـــــوب لیـــــدهٔ وی

هغـــــه ملـــــک چـــــې مــــونږ ګـــــتلې
پـــــه یـــــو نـــــوم د دیـــــن اســـــلام وهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـــونږ پـــرې داســـې کـــانې اوکـــړې
جماعتونـــــه مـــو مـــورچې شـــوې

او کورونـــــــه مقبـــــــرې شـــــوې
مـــونږ يـــو بـــل تـــه نېغـــې تـــوپې

تـــــل د کفـــــر دی نيـــــولې
نـــــۀ پاخـــــۀ مســـــلمانان شـــــو

نـــۀ خـــو پـــوخ زمـــا ايمـــان شـــو
داســـې حـــال کښـــې بـــه ملګـــرو!

څنګـــه يـــو مـــوټے او يـــو ځـــان شـــو
تـــــش د خلـــــې پـــــه ډزو ډوزو

کـــــۀ پاخـــــۀ مســـــلمانان شـــــو
چـــې هـــر کـــس پکښـــې ليـــډر دے

د هـــــر چـــــا خپلـــــه پـــــارټی وي
هـــر يـــو ځـــان لـــه پکښـــې ســـېر دے

دا بـــه څـــومره ځـــان ځـــانی وی
دا ســـې حـــال کښـــې بـــه ملګـــرو!
مـــــونږه اورســـــو منـــــزل تـــــه

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولانا استاذُنا عبدالمنان عبېد دويم ماذون صېب
د لاچۍ

يادګيرنه:-

د سينی خټکو روحانی، علمی شخصيت **مولانا استاذُنا عبدالمنان عبيد** د کال ۱۹۷۷ د جون د مياشتې په ديارلسمې نېټې د نری بس په حادثه کښې په حق اورسېدۀ. په صابر اباد ضلع کرک کښې د خپل استاد د جنازې نه په واپسۍ کښې ورته دغه حادثه پېښه شوه.

د خټکو د سر سېورے، د خټکو د زړۀ سر وۀ
دحالاتو په تيارو کښې رونېدلے سپين سحر وۀ
ترېنه جمع چارچاپېره به هر وخت وۀ تږی زړونه
ناقلاره زړو دپاره د سکون حوض کوثر وۀ

خټک هسې هم ېرخوار وو، اوس لا نور هم خوار وزار شو
دهستۍ لوړې غونډۍ نه حقيقت کښې راګوزار شو
چې سالار راځنې لاړو، د مرګی په خوب ودۀ شو
پښه نيولی کاروانونه سمه لاره کښې ايسار شو
د رسمونو، رواجونو بتخانې يې نړولې
په مړو زړونو کښې يې شمعې د توحيد به بلولې
کۀ هرڅو په چاپېرچل کښې هره خوا تيارۀ تيارۀ وه
دا تيرې د ګمراهئيو په ايمان يې رونولې

دانسان د احساس سترګې ړندې شوې وې ملګرو!
ورور د ورور په مری ناست وۀ، دبل غوښې يې خوړلې
انسانانو کښې د مينې وروروليی جذبات ساړۀ وو
مړې سکروټې وې، ايرې وې چې بس دوئ به پوکولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خټـــک اوس لاســـونه مـــړې، ســـر تتـــدی وهـــی پـــه زوره
خدایـــه! نـــۀ دے دزغملـــو، دغـــه غـــم څـــۀ داســـې غـــم دے
خلـق ډېـردی پیداشـوی خـو بیـا هېـر شـی پـس لـۀ مرګـه
خـو پـه مـرګ د مولـوی صـیب نـن پـه هـر سـړی مـاتم دے

دے چـــا نـــۀ وۀ پیژنـــدلے دوئ هـــر څـــوک وو پیژنـــدلی
خـو پـه مـرګ یـې بیـا هـر چـا وو ښـۀ پـه زوره زور ژړلـی
د فســـاد تـــورو تیـــارو کښـــې د توحیـــد بلـــه ډیـــوه وه
د اعجـاز غونـدې بـې لارو تـه یـې سـمه لار ښـودلی

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصور او خوب

لکه د ژوند تودو سرو نه یو ستومانه زړګے
دچا خیالونو کښې ځان ورک کړی ستومانی اوباسی
یایو مئین زړهٔ چې مایوسه شی، دچار اتلو نه
نور وس یې نهٔ وی خودخلې نه اسوېلی اوباسی

یایو خولې خولې مزدور چې په خپل کټ او پوزی
خپل مات وجود ودهٔ کوی، بې ارامی اوباسی
یا یو د هار تندې وهلے چې په جام پرېوزی
په غټه غټ اوښنی اوبهٔ، تاؤ لهٔ زړګی اوباسی
داسې زهٔ هم چې کله کله ناقرار شمه ډېر
راځی کهٔ نهٔ راځی څهٔ خوب خو ځان په زور ودهٔ
کړم
کله په مخه مې چې خپل سوی فکرونه واخلی
ځان له یوښکلی شان رنګینه دنیاجوړه زهٔ کړم

چې تصور دې کله کله را په زړهٔ شی ګلې!
وایم چې والوتے او تاته په هوا دراغلے
روغ لېونے شم، نهٔ په ځان نهٔ په جهان ووم ګلې!
هر څه چې کېږی خو یو ځلې خامخا دراغلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکــه شــاعر بانــدې الهــام چــې د شــعرونو اوشــی
قلــم راواخلـــی او کاغـــذ بانـــدې غـــزل اولیکـــی
پـــه تصـــور کښـــې پـــه وطـــن د ښـــاپیرو اوبلوســـی
هلتـــه د حســـن ښـــاپیرۍ ســـره چیـــړل اولیکـــی

او کلـه خیـال کښـې چرتـه لاړ شـی دجانـان غېږې تـه
هـر یـو انـدام تـه یـې حېـران شـانته لیـدل اولیکـی
دا مصـور چـې یـو رنګین غونـدې شـاهکارجوړوی
ورسـره سـم د خپـل مئـین زړۀ درزېـدل اولیکـی

دغـه شـاعرچې پـه لفظونـو کښـې تصـویر جـوړوی
ځان ته یو ښـکلے شان رنګینه ښاپیرۍ جوړه کړی
دغه شاعر چې د خپل خیال په رنګینو کښې ورک
شـــی
پـه تصـور کښـې څـومره ښـکلې دنیاګۍ جوړه کړی

وایـم تـر څـو بـه مـې پـه زړۀ بانـدې ورېـږې ګلـې!
آخـــر شـــاعر یـــم قلـــم پورتـــه کـــړم غـــزل اولـــیکم
پـه تصـور کښـې دې سـرې شـونډې، سـپین رخسـار
راولـــم
زړۀ غلـــوم، ورتـــه شـــعرونه د چـــل ول اولـــیکم

ځکـــه زۀ چـــې ارســـطو د مملکـــت نـــه ګلـــې!
د تصـــور پـــه دې ګنـــاه ویســـتلے شـــوے یمـــه
اوس هـــم هغـــه یـــم، د خیـــالونو د دنیـــا اپلاطـــون
پـردو خـو پرېـږده، خپلـو هـم ډېـر ډېـر رټلـے یمـه

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاچۍ کلي ته د يو وزير په راتلو

چرتــــه خبــــره چــــې د خېټــــې مړولــــو اوشــــی
د ســترګو رپ کښــې ورتــه هلتــه خېټــه ور اورســی
یــــا آوازه د یــــو وزیــــر نــــیم د راتللــــو اوشــــی
ورتــه ســتر خېټــی ورړی تــرړی دومــره زر اورســی

چرتــه وزیرچــې لارخطــاکړی زمونږخوالــه راشــی
نوورتــه مخکښــې خودعرضــه څومشــران اودروی
شغ شــی وزیرچــې ورنــه تېر شــی، خــړې خلــې پــاتې شــی
دویٔ وازه خلــهٔ لکــه ســرکوزی ګیــدړان اودروی

چرتــه وزیــر تــه کــهٔ یــو کلــی کښــې ټیکالــه اوشــی
ورتــه ســترخېټی او پلــن ســری څــو مشــران راشــی
امســا پــه لاس، نېغــه شــمله دکلــی خــان او ملــک
د مــــودو اوړی ورتــــه داســــې غریبــــان راشــــی

یــا کلــه وخــت چــې د ووټونــو آخســتلو راشــی
مــونږ غریبــانو تــه هــر خوانــه لیــډران رادرومــی
مطلــب یــې خپــل وی، دروازې ولــې زمــونږ مــاتوی
غــرض راخســتی مونږتــه داســې ډېرکســان رادرومــی

داســې مشــران بــه وائــی، مــونږ تــه وایــه ګټــه اوکړی
چــاچې مــدام دخپــل اولــس پــه ســر روپــۍ اخســتې
دا هــم هغــه دی، د انګرېــز خوشــامدګرو څــامن
چــاچې انعــام کښــې د انګرېزنــه نــوابۍ اخســتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے د مشــــرانو نــــه محرومــــه ليونــــو خټکــــو!
راځــئ چــې مشــر ځــان لــه اوګــورو، لښــکر جوړ کړو
دوخـــت ځانګوکښـــې ودۀ شـــوو اے پرتـــو خټکــو!
پــاڅئ راويښ شــئ چــې د شــپې ځنــې ســحر جــوړ کــړو

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قربانۍ غوایۀ

یـــو ســـــاتلے شـــان غوایـــــۀ وۀ
داســـــې بـــل کلــــی کښــــې نـــۀ وۀ

هـــــر چـــا غــــوږ نــــه وۀ نیـــولے
ښـــکر چـــې یـــې نـــۀ وۀ ځکـــه ښـــه وۀ

ســــــوداګرو کلـــــه یـــــو خـــــوا
کلـــــــه بـــــل خــــوا ګرزولــــــو

نــــۀ یــــې پـــــرش وۀ چــــا لیـــــدلے
نــــۀ یـــــې ځـــــوک راپرزولـــــو

قصــــــــــــابانو ددې کلـــــــــــــی
قربـــــــانۍ تـــــــه وو ســــــــاتلے

ددې ګــــــډو بـــــزو وطـــــن کښـــــې
بــــــې قیمتـــــــه وۀ خـــــــتلے

د آختــــــر نــــــه مخکښــــــې دغــــــو
ظالمــــــانو نــــــن قربــــــان کــــــړو

ددې ګـــــډو بـــــزو وطـــــن کښـــــې
ژونـــد یـــې هـــر ځـــاروی تـــه ګـــران کـــړو

.....***.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

اختر مو مبارک شه

فلسطین کښې چې سرې وینې دی بهېږی
سرۀ اورونه په عراق باندې ورېږی

افغانان سره په خپله کښې ستېږی
په کشمیر کښې لږ په ډېرو راسورېږی

چیچنیا او په بوسنیا کښې چې څۀ کېږی
مسلمان دے په هر ځائے کښې چې قتلېږی

داسې حال کښې چې راغلے دا آختر دے
خلۀ زما مبارکۍ ته نۀ جوړېږی

خو مجبور یو چې زمونږه خوشحالی ده
ځکه یو بل سره خاندو، خوشحالیږو

خو بیا هم دومره بې خونده خلق نۀ یو
چې د ورور په قتلېدو به نۀ دړدېږو

ځکه وایو چې آختر مو مبارک شه

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو تاثر

لکه يو تږی مسافر چې د اوبو په طمع
دچا په در لکه سوالی ستړی ستومان اودري
تش دجامونو په کړنګا يې خله اوبهٔ اوبهٔ شي
دا د يو ګوټ په طمع هسې حق حېران اودری

داسې هم ماته يې کول د سترګو تش ستونه
کله پېرزو يې وو په ما د مينې دا خوندونه

يا يو يتيم چې وړی تږی د چا کور له راشي
ورنه ډوډۍ غواړی د خېټې لېونی په خاطر
دکور خاوند يې په ديکو ديکو لهٔ کوره شړی
دےاورته پښوکښې بس لوغړيږی دډوډۍ په خاطر

داسې ماهم ورنه دمينې خېر غوښتو ملګرو!
زړهٔ مې بې وسه ورته پښوکښې لوغړېدو ملګرو

نهٔ يې په ما د خپلې مينې پېرزوئينه اوکړه
د مينې تږی هر ارمان مې په ارمان پاتې شو
نهٔ مې تږې سترګې مړيدې اؤ نهٔ مې زړهٔ صبرېدهٔ
بس په ليدو ليدو کښې زړهٔ مې حق حېران پاتې شو

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننګيالے خوشحال

د اورنګ د عظمتونو غرور مات شو
چې راپورته یو پښتون لهٔ اکوړی شو
د افغان په ننګ یې اوتړله توره
په اورنګ باندې یو تندر د اسمانی شو

یوه چغه د غیرت او حُریت وه
پښتونخوا یې هر اورنګ وته تنور کړه
غر او سمه کښې خوره شوه دغه چغه
کهٔ مغل هر څو بندی په رتنبور کړه

د خیبر لهٔ سره داسې غبړ یې اوکړو
یهٔ پښتونه! کهٔ ویښ نهٔ شوې نو ورکیږې
کهٔ پیدا دې په خپل ځان کښې اتفاق کړو
هیڅ مغل به دې زیر نه کړی کهٔ پوهیږې

په یو لاس کښې یې قلم په بل کښې توره
پښتونخوا ئې چې غیرت ته لمسوله
سپین سحر د ازادئ ته وۀ لېواله
خپلواکی د خپلې خاورې یې غوښتله

دا یې اووې یا به زۀ یا به مغل وی
د افغان په ننګ مې توره وتړله
ننګیالے د زمانې خوشحال خټک یم
د مغل د عظمت مور به کړمه بوره

خو بې ننګو پښتو کښې هیڅ چرت نهٔ وۀ
د وختونو په زانګو کښې ټول اوده وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړۀ چـــاودلے د مرګـــی پـــه خـــوب وده شـــو
پښـــتنو کښـــې هغـــه ســـرۀ بڅـــری نـــۀ وو

پښـــتونخوا ئـــې چـــې پـــه تـــوره نازېدلـــه
هغـــه تـــوره د پښـــتون ده زنـــګ وهلـــې
دخوشـــحال د عظمـــت نـــاوې هـــم خفـــه ده
پښـــتنو چـــې د وختونـــو بنـــګ دي څښـــلی

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

لور

کــه د قــام او د ملــت لــه پــاره غــواړې
هــر ارمــان دې دځــامنو خــدائے پــوره کــه
دښــمنی دپــاره تــه کــه د ورور غــواړې
اعجــاز وائــی چــې همــېش د لــور دعــا کــه

زمــا ســتا چــې چرتــه لــور اوشــی، خفــه یــو
خـدائے کـه ځـوے راکـړی، جـامو کښـې نـه ځـائېږو
مــونږ آختــه آخــر پــه څــه پــه واویــلا یــو
مــونږ د خــدائے پــه دو کــارونو نــه پــوهېږو

ولــې نــه ګــورې چــې دا هــم ســتا ځیګــر وی
پــه دې څــه چــې دا وادهٔ شــی او د بــل شــی
چـې رنځـور شـې نالسته سـتا د کـټ پـه سـر وی
ســتا نیــازبین ځــوے د وادهٔ نــه پــس بــدل شــی

دا دې هېــر شــو، چــې پیــدا تــه لا د چــا یــې
دا کــه نــه وے تــه بــه څنګــه زېږېــدلې
تــه راغلــے پــه دې لار پــه دې دنیــا یــې
پــه دې راز تــه ولــې بیــا نــه پوهېــدلې

دغــه ســتا لــور کــه د بــل د کــور ښــکلا شــی
نــو هــم ســتا غونــدې زلمــی بــه راپیــدا شــی
تــه د لــور پــه زېږېــدلو خفــه مــه شــې
هغــه کېــږی چــې څــه خوښــه د الله شــی

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل څۀ ته وائی؟

زۀ دا منم چې غزل څۀ وی؟ غزل څه ته وائی
کۀ دا د سرو شونډو خندا ته د ښکلا ته وائی
نو زۀ غزل د چا ښکلا پورې محدود نۀ ساتم
زما غزل د خوشحالۍ ښکلی صبا ته وائی

غزل یو صنف نازک سره خبرې نه دی
غزل د وخت د تقاضو آئینه دار جوړ شوے
غرل د لوړ تخیلاتو وسعتونه لری
غزل دهردورد تاریخ ښکلے شاهکار جوړ شوے

غزل د نرمو تورو زلفو سره لوبې نۀ دی
غزل انسان ته سمه لاره د ژوندون ښودل دی
غزل یو مینه او د مینې خرمستی هم نۀ دی
غزل د مینې وروولۍ او د تړون ښودل دی

وایم غزل د خوشحالۍ د سباوون زېرے دے
وایم غزل د ظلم شپې د زړۀ چاودون زېرے دے
وایم غزل په ظالمانو د عذاب چغه شی
وایم غزل مظلوم انسان ته د ژوندون چغه شی

لاچی ۱۹۷۴

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهناز

(د ګهمکول شريف (کوهاټ) په غرونو کښې يوه معصومه جينۍ چې يو ظالم د مينې په جرم قتل کړه، د هغې جرم دا وۀ چې هغه په دغه ظالم مينه شوې وه. دا د کال ۱۹۷۶ واقعه ده)

مينه کول خو زۀ منم ملګرو! بد خو نۀ دی
خو دا ورڼ سترګې زمانه په مينه څۀ پوهيږی
دلته خو مينه حقيقت کښې د هوس نامه ده
دلته د مينې په ګناه هره شهناز قتليږی

آ ميمونۍ خو لا غوټۍوه، غوړيدلې نۀ وه
د زمانې د شپږعالم د لاسه اوريږيده
لا پرې بادونه د سپرلی هم لګيدلی نۀ وو
د زمانې سپيرۀ خزان لمبو کښې اوسوزيده
آدفطرت دښکلی حسن زړۀ رابښکونکے شاهکار
چې يې ښائيست ته پسخيدل به دبهار ګلونه
داسې شاهکارچې ړنګيدۀ اؤ ماتيدۀ ملګرو!
ولې مات نۀ شول د اسلم غوندې ظالم لاسونه

د پيغلتوب په بام ختلې آ نيازبينه جينۍ
خومره ناترسه په چړو د يو يزيد قتل شوه
د خپلې مينې تقدس باندې مئينه جينۍ
دخپلې مينې په ناموس لکه شهيد قتل شوه

دلته خو مينه يو ګناه ده نور هر څۀ روان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکــه شــهناز پــه دې ګنــاه بانــدې قتلېــږي مــدام
چــې دا دســتور او دا ســماج او دا نظــام وی تــر څــو
مینــه بــه داســې بــدنامېږي، رســوا کېــږي ترڅــو

راځــئ پــه مرګ یــې چــې ملګرو پــه جارجــار وژاړو
څــومره ناترســه نــن د مینــې میمــونې قتلېــږي
راځــئ ســماج تــه پــه دې ظلــم احتجــاج چــې اوکــړو
ګنــې ظلمونــه بــه مــدام داســې پــه مــونږه کېــږي

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان

ســـــتا شـــــباب زمـــــا جنــــون وے
تـــــۀ لـــــيلا او زۀ مجنــــون وے

تـــــۀ زمــــــا وے او زۀ ســــــتا وے
نــــۀ خفګــــان نــــۀ زړۀ بــــدون وے

تـــــه د مينـــــې شـــــېريني وے
زۀ فرهـــــاد غونـــــدې پښـــــتون وے

مـــــا پــــه لپــــو لپــــو ښــــلے
لـــــۀ هــــر غمــــه پــــه امــــان وے

خبــــر ده نــــور کــــۀ هــــيڅ هــــم نــــۀ وے
خــــو يــــو زه او تــــۀ جانــــان وے

تـــــا د مينـــــې ســــاز چېــــړلے
زمـــــا ســــر ســـــتا پــــه زنګــــون وے

چرتـــــه لـــــرې پـــــه صـــــحرا کښـــــې
دواړو يــــو ځــــاے کښــــې ژونــــدون وے

چرتـــــه لـــــرې يـــــو جهـــــان وے
بــــــس د مئيـــــو بښـــــۀ دوران وے

ســــر مــــې ســــتا پــــه زنګــــون پــــروت وے
پـــــوره دا زمـــــا ارمـــــان وے

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

عشق

عشــق د حــالاتو د تلخــۍ نــه زيږېـدلې څرېکـه
عشـق دپـی مخـو بـې رخـی نـه بوږنېـدلې څرېکـه
عشـق د زخمونــو د ســرخۍ نـه رالوېـدلې څرېکـه
عشـق دسـرې وينــې دګرمـۍ نــه څڅېـدلې څرېکـه
عشـق داولــس پــه غــم لړلــې د ژونـدون قصــه ده
نـــۀ دا يـــوازې د لـــيلا او د مجنـــون قصـــه ده

عشـــق د کلهـــم انســـانيت د وروروړلـــۍ فلســـفه
عشـــق دانســـان د محبـــت او ســـوکالۍ فلســـفه
عشـــق د زردار او د نـــادار د يـــوالۍ فلســـفه
عشـــق دخوشـــحال دننـــګ وپـــت، پښـــتونولۍ فلســـفه
عشـق دخوشـحال دتـورې شـرنګ او د غيـرت قصـه ده
نـــۀ د لـــيلا او د مجنـــون د محبـــت قصـــه ده

عشـق مړېـدل، ژونـدی کېـدل دی د صـبا پـه تکـل
عشـق غورېـدل او رېژېـدل دی د خنـدا پـه تکـل
عشـق غورزېـدل اؤ پاڅېـدل دی د بيـا بيـا پـه تکـل
عشـق سـوزېدل او بلېـدل دی د رڼـا پـه تکـل
عشـق دحـالاتو د تيـرو د زړۀ چـاودون قصـه ده
نـــه ده يـــوازې د لـــيلا او د مجنـــون قصـــه ده

عشـق د خپـل ځـان پـه معرفـت دی د الله پېژنـدل
عشـق پـه مجـاز کښـې همېشـه د حقيقـت لټـول

(c) ketabton.com: The Digital Library

عشـــق پـــه صـــحرا کښـــې د لـــيلا د ښـــکلاګانو ليـــدل
عشـق پـه خپـل ژونـد کښـې پـه ژونـدون پسـې مـدام ګرځېـدل

عشــــق د حــــالاتو د تيــــرو د ســــباوون قصــــه ده
عشــق دظــالم دظلــم شــپې دزړهٔ چــاودون قصــه ده
نــــهٔ دا يــــوازې د لــــيلا او د مجنــــون قصــــه ده
عشــق داولــس پــه غــم لړلــې د ژونــدون قصــه ده

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاچۍ چې زما
پلارګنے کلے دے

خزانـــه د تـــاریخونو، دازمـــونږ کلـــے لاچـــۍ ده
آئینـــه ده د وختونـــو، دازمـــونږ کلـــے لاچـــۍ ده

دبابرنـــه ترخوشـــحاله، پـــه دې لاردی ډېرراغلـــی
دغـــې زمکـــې دوختونـــو ډېـــر جنګونـــه دی لیـــدلی
ټکانـــه یـــې د فوځونـــو، دا زمـــونږ کلـــے لاچـــۍ ده

افرېـدی، ختـک، غلجـی اوتورخېـل پکښـې ابـاد دی
اکوړخېل، موچیان او داسې بډه خېل پکښې اباد دی
خېلخانـــه دۀ د قومونـــو، دا زمـــونږ کلـــے لاچـــۍ ده

د ولـــۍ نـــه درابـــو کـــاڅو پـــورې دغـــه واړه کلـــی
د ســـینی خټکـــو نـــوم بانـــدې یـــادېږی دا ښـــاغلی
آســـتانه یـــې ده خېلونـــو، دا زمـــونږ کلـــے لاچـــۍ ده
دغـــې زمکـــې ډېرنومـــوړی بـــاتوران دی زېږولـــی
دمړانـــې پـــه دنیـــا کښـــې ټـــول جهـــان دی پېژنـــدلی
مېخانـــه د عظمتونـــو، دا زمـــونږ کلـــے لاچـــۍ ده

دخوشحال نه پس ته که هر څو کۀ دلې حالات بدل
شـــو
دغه خلق نه چا خپل کړۀ، نۀ په خپله دچا خپل شو
نشـــانه ده د ظلمونـــو، دا زمـــونږ کلـــے لاچـــۍ ده

پـــه دې مځکـــې پیداشـــوی لـــوئې لـــوئې عالمـــان دی
هـــم پیداپکښـــې بـــې شـــمېره شـــاعران اوادیبـــان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

درس خانــه ده دعلمونــو، دازمــونږ کلــے لاچــی ده

چــار چــاپېره تــرې پراتــهٔ دی مزارونــه د بزرګــانو
چــې يــې زړونــه رونـول بــه پــه توحيـد د انســانانو
درس خانــه ده دعلمونــو، دازمــونږ کلــے لاچــی ده

د ماللی خلې په خوا کښې دغه خړ پړ زمونږ کلے
ګران دے دومره په ما ګران دے لکه وی دليلا کلے
درخانـــه ده د لعلونـــو دا زمـــونږ کلـــے لاچـــی ده

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا

چې نه ستا ده نه زما ده
دا دنیا وایه د چا ده

که یې غواړې چې دا ستا شي
نه خپلېږي، بې وفا ده

چې نن شته او صبا نشته
د شګې هسې ځلا ده

د یو څو ورځو له پاره
یو رنګینه مشغولا ده

چې ستا دوې سترګې غړېږي
هم ښائیسته ده هم زېبا ده
تا به ځان پسې راکاږي
چې تر څو ئې ستا سودا ده

بلاګانې ترې جوړېږي
دا بلا داسې بلا ده

وایه چا ده خپله کړې
وایه چا سره پخلا ده

نو بیا څله پسې درومې
چې نن شته صبا فنا ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

آ، پـــــه زړونـــــو بادشـــــاهی کـــــړی
د انســـــــان عظمـــــــت هـــــــم دا ده

خیـــــر ښـــــیګړه د ي، د بـــــل هـــــم
د دنیـــــــــــــا دا مـــــــــــــدعا ده

د رحمـــــــن دغـــــــه وینـــــــا ده
دروغ نـــــــــۀ دی دا رښـــــــــتیا ده

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه څوک وه؟

هغــه څــوک وه؟ چــې د غرونــو شــهزادګۍ بــه يادېلــه
چـې بـه کوزبـه سـمې لـه راغلـه، تـرې حيـا بـه شـرمېله

هغـه څـوک وه؟ ټولـه شپه ئې چې ميچن به غرولـه
د مـلا بانـګ سـره سـمه چـې سـحر بـه پاڅېدلـه

پـه سـترغولی کښـې بـه دا لکـه د زرکـې ګرزېدلـه
دغــه حـوره د جنــت مــې پــه دې مځکــه اوليدلــه

چــې سـپورمۍ يــې هــم ښائيســت نــه شــرمېدله
دغــه څــوک وه؟ هســکه غـاړه چـې پـه ځمکـه ګرځېدلـه

چـې حيـا يـې هـم حيـا تـه لـۀ ډېـر سـوخته پسخېدله
دا چــې پــټ مـخ وه روانــه، څــومره ښــکلې ښـکارېدله

خبــر نــۀ ووم چــې دا راغلــه او پــه کــومې لــورې راغلــه
د هوســۍ غونــدې پــه دَو، دَو لــۀ هيبتــه زغلېدلــه

خــو پـه سـوو لـوو زړونـو لکـه تنـدر غورزېدلـه
زۀ حېــران ورتــه ولاړ وم، داچــې مـخ پـه وړانـدې تللـه

داخو هغــه پښــتنه وه، مـا بــه خــوب کښــې چــې ليدلــه
چـــــې راويښ شــــو م ، بيــا مـــــې داســـــې

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمهوریت

ګرېوانونــــو د یـــو بـــل تـــــه مـــو لاســـونه اچـــولی
د جمهـور پــه نامــه ګـوره، پــه کرسـۍ یـو جنګېـدلی
زه د تـــا ځـــټ ماتومـــه، تـــا مـــې پښـــې دی رانیـــولې
زۀ لورورســره پــه جنــګ یــم، مــونږ یــو بــل دی پرزولــی
ټــول پــه خپلــه کښــې آختــه یــو، دی یــو بــل مــو ړزولــی
پــه دنیاکښـــې چرتـــه وی بـــه، داســـې نورڅـــوک شـــرمېدلی
دا هغــه جمهوریــت دے زه او تــۀ یــې دعویــدار یــو
دا ددغـــې برکـــت دے، د یـــو بـــل ځنـــې ویـــزار یـــو

راته وایی سپرلــے راغــے، ټول وطن به شی ګلونه
دا خــزان د غریبــۍ بــه، اوکــړی دلتــه نــه کوچونــه
ورکوو به هر غریب ته، هر مزدور ته خپل حقونه
ټولــو خـــوارو د وطـــن تـــه، ورکـــوو بـــه پلاوونـــه
غریبـــانو د وطـــن تـــه ، خوشـــحالی بـــه ورکـــوو
مونږدخیــال پــه غونــډۍ ناســت یــو، کــوو دارنګــې ســوچونه
لټـــوو پـــه خپلـــې خـــاورې جنتونـــه، جنتونـــه

زمونږداســې خــوار قســمت دے، چــې یــې لا پــه انتظــار یــو
دلتــه دغــه سیاســت دے، چــې یــو خــوره نــو لا بــه خــوار یــو

.....✱✱✱.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس هغه وختونه لاړل

اوس هغه وختونه لاړل
تا به ماته، ما به تاته
دغه زمکه آسمان يو کړل
زۀ په تا به نازېدمه
تۀ په ما به غولېدلې
چې به تا د کوټې سر نه
ماته څومره اشارې کړې
ما به وې چې درنه ځار شم
تا به وې چې ما درواخله
لرې بل وطن ته بوځه
خو ما داکولے نۀ شو
ما به وې چې شهزادګۍ يې
خو زۀ تش د وچې خان ووم
ګنې ما به چرته لرې
دنګو لوړو غرونو مينځ کښې
د خوږو اوبو په غاړه
يووړوکے شان کوړګے به
کانړو خاورو نه جوړ کړے
خو ما داسې کوے نۀ شو
اوس هغه وختونه لاړل
څکه ژوند اوس هغه نۀ دے
دا دنيا دومره وړه شوه
اوس نړۍ واړه يو کور دے
چې تۀ څۀ وخت کله غواړې
د هوا په څپو هر وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ او تۀ دواړه خبرې
ښۀ په مينه هم کوے شو
کۀ مونږ يو بل ليدل غواړو
په اسانه هم ليدے شو
خو اوس مينه هغه نۀ ده
چې د زړۀ په زور کېدله
اوس چې څۀ هم کول غواړې
داپه مال او په زور کېږی
چرې دا دواړه کۀ نۀ وی
نوم د مينې چې وانخلې
هغه تش د قصو وخت وۀ
ما او تا چې اورېدلې
نۀ ليلا او نۀ مجنون شته
دغه ټول عبث قصې شوې
کۀ په مټو کښې دې زور وی
هر سړے به د ستا ورور وی
اوس هر څۀ بدل بدل دی
نۀ ګودر او نه منګی شته
د ليلا مجنون خبرې
د خيالی دنيا قصې شوې
اوس هغه وختونه لاړل
اوس نړۍ واړه يو کور دے

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلفت حسين شهيد

په لاره دحسين باندې چې تلې دې ګلفت
نو ځکه خوجنت ته رسېدلې دې ګلفت

دنورو سر ساتنه يې د ژونديولوئې مرام وۀ
شرخوښنوسره ځکه جنګېدلې دې ګلفت

دقام او د ملت دپاره هرڅۀ يې قربان کړل
نو مرګ د شهادت ته خندېدلې دې ګلفت

ژوندون يې آخرڅۀ وۀ، جيوقربان او زارېدل وو
مطلب د ژوندانۀ مونږ ته ښودلې دې ګلفت

منم چې دا رښتيا دی ،سل دی اومره يو دی مۀ مره
اعجازختک هم دارنګې ستائيلې دې ګلفت

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

چــې څښــوې شــراب د مينــې پــه نظــر د مســتو ســترګو
پــه دا خــوئ مــې څکــه خــوښ دے دا دلبردمســتو ســترګو

زمــا ســترګې پــرې خــوږېږي، زمــا زړهٔ چــې پــرې ډاډه وي
خــدائے آبــاد دې لــري داســې دا ګــودر د مســتو ســترګو

سترګوسترګوکښــې ســت اوکــړی، رانــه اوتښــتی مــخ پــټ کــړي
کــوي مينــه پټــه پــه هنــر د مســتو ســترګو

څـوک يـې نـهٔ وينـی رادرومـی، څـوک پـرې هېـونـهٔ پـوهېږي
چــې وربــېږي کلــه غشــي، لــه ســنګر د مســتو ســترګو

نــذرانې ورتــه شــاهانو، چــې د خپلــو زړونــو راوړې
مــا ليــدلې پــه دې ســترګو کروفــر د مســتو ســترګو

هيڅ يقين مې خدائے زده نـهٔ شي، چې بـه بچ تـرې زمـا زړهٔ شي
راپســې چــې لګيــا داســې، وي لښــکر د مســتو ســترګو

هرنظـر يـې سخن سـاز دے خدائے ورکـړے دا اعجـاز دے
دا همــه غــزل شــی، پــه اثــر د مســتو ســترګو

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

O

(دا غزل دبنون تنقيدي ادبي ټولنې په انعامي مشاعرې کښې د دويم انعام حق دار ګرځولے شوے وۀ . د طاهرکلاچوی غزل ته وړومبے انعام ورکړلے شوے وۀ)

ستا د مينې لېونې چې وو، په دار شو
په مئينو کښې دې اوس خو ايله شمار شو

دا حرم کۀ بتکده وه، نۀ پوهېږم
لېونے زړۀ مې په پښو کښې ورګزار شو

په زاريو به دې هيڅکله خپل نۀ کړم
زما عشق هم د پښتون غوندې خود دار شو

غمژن زړۀ ته مې د سوز سندرې وايه
ايله سپک خو مې په دې د زړګی بار شو

ستا د مستو خمارو سترګو اثر وۀ
مېخانه کښې د جامونو ګړنګهار شو

دا **اعجاز** چې وۀ مدام خلقو رټلے
په دې څۀ کۀ جوړ په مرګ يې وير نانار شو

.....✱✱✱.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

O

حسن، مینه چې رایوځائے شی جانان شی
د چا سترګې، د چاززړهٔ شی، دچا ځان شی

کهٔ زما جانان دې اولیدو په سترګو
تانه هېر به دجنت حورې غلمان شی

چې په مال، دولت ئې خوک اخستے نهٔ شی
کاشکې هر انسان کهٔ دغسې انسان شی

خلق وائي چې یې زړهٔ راځنې یوړو
خو تازه پرې د اعجاز ختک ایمان شی

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

O

راشـــــئ چـــــې زهٔ درکــــړم لېـــونی مینـــــه
بـــــل خـــــوا ښـــکلیو! ځلـــــه لټـــوئ مینـــــه

مـــــا درتـــــه شـــــوملې او پیـــــاځې راوړلـــــې
غـــــواړې کـــــهٔ لـــــهٔ مانـــــه پرونـــــی مینـــــه

خلقـــــو! لټولـــــه ســـــرو او ســـــپینو کښـــــې
هغـــــه وه غریـــــب کښـــــې پخـــــوانی مینـــــه

مینـــــه د غـــــرض پـــــه سیاســـــت شـــــوله
جـــــوړه شـــــوه اوس دا پاکســـــتانی مینـــــه

چغښـــې چـــې د دوو غرونـــو میـــنځ کښـــې شـــوه
څـــــومره ده مظلومـــــه افغـــــانی مینـــــه

دوه مئـــین جـــدا چـــې لـــهٔ یـــو بلـــه کـــړی
دا بـــــه وي رښـــــتیا امریکنـــــی مینـــــه

مـــا اعجـــاز تـــه ژونـــد ځکـــه رنګـــین ښـــکاری
مـــــا ســـــره چـــــې وی د شـــــیرینی مینـــــه

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

مـونږه پــه سـرهٔ اورکښـــې ژونـــدون لـــهٔ ډېرناکامـــه کـــوو
طمـــع د ننـــګ چـــې لـــهٔ بـــې حســـه ودهٔ قامـــه کـــوو

هـــر څـــو کـــهٔ نـــورو بانـــدې بـــدې لګـــی رښـــتیا خبـــرې
د ژونـــد خبـــره بـــه همـــېش د ژونـــد لـــهٔ بامـــه کـــوو

دخپـــل ښائیســـت پـــه بـــام ختلـــې دومـــره مـــهٔ نـــازېږه
مـــونږه عـــزت ســـتا د ښائیســـت لـــهٔ احترامـــه کـــوو

تـــر څـــو چـــې مینـــه پېغلتـــوب تـــه رســـېدلې نـــهٔ وی
ددې دفـــاع بـــه تـــر هغـــې لـــه هـــر الزامـــه کـــوو

چرتـــه چـــې بـــد پـــه خلقـــو تـــش د مینـــې تکـــی لګـــی
پـــه داســـې کلـــی کښـــې بـــه څنګـــه مینـــه عامـــه کـــوو

هـــیڅ پوهـــه نـــهٔ شـــو چـــې پـــه تابانـــدې مئـــېن څنګـــه شـــو
وایـــئ اعجـــاز داســـې کارونـــه مـــونږ بـــې پامـــه کـــوو

.....✸✸✸.....

یادګیرنه ! چاراته وې چې ستا دا غزل بل یوشاعر پخپل نو م خپل کتاب کښې چاپ کړے نو ماوې چې دا خو ما دپاره لوئے اعزاز دے چې زما کلام هم څوك د دې جوګه ګڼي چې پخپل نوم ئې چاپ کړي ---- اعجازخټك

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

هغــــه چـــې ســــترګو کښــــې خبـــرې کـــوی
راتــــــه د میـنــــــې ډېــــرې غـــــورې کــــوی

حېــــــران د کلـــــــی مشـــــــرانو تـــــه یــــم
دا چــــــې خبـــــرې کــــوی ســــترې کــــوی

د فلســــــطین او د کشــــــمیر پــــــه زمکـــــــه
خبــــرې تـــــورې کــــوی، زغـــرې کــــوی

چـــې د اعجـــاز غونـــدې لـــهٔ ســـره تېـــر شـــی
هغـــــــــه خبـــــــــرې زړَورې کـــــــــوی

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

هغه چې جام د پاسه جام سره هم خلۀ ورکوی
داسې ساقی ته به څوک ځرنګې زړه نۀ ورکوی

په دواړه لاسه چې سحر ماښام لوټی مالونه
دومره غریب سړے به بل غریب ته څۀ ورکوی

کله دخدائے په مینه مست، کله دقام په جذبه
سرونه دومره آرزان بیه پښتانۀ ورکوی

هغه ده بیادزمانې منصور په دار خیژوی
ژوند ورنه آخلی خو ژوندون په ژواندانۀ ورکوی

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

ملګــرو زهٔ پــه داســې ښــار کښــې اوســم
لکــه د مصــر پــه بــازار کښــې اوســم

شــــهبازګړه د ســــترو ځــــاے يــــادېږى
ځکــه د يــار د کــوڅې لار کښــې اوســم

خبــر دے کــهٔ نــه راځــې خــو هــا اووايــه
چــې دې خــوش فهمــه انتظــار کښــې اوســم

هغــــه د امــــن او انصــــاف غوښــــتنه
لکــه د تېــر وخــت چرتــه غــار کښــې اوســم

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

ژونــدون څــۀ دے دا يــو نــوم د هنګــامو دے
ســــــتړی لار د پرېوتــــــو اؤ پاڅېـــــدو دے

څــوک پــه غــم لړلــی ژونــد ځنــې بېــزار دی
د چــا ژونــد خــو بــس يــو نــوم د رنګينــو دے

چــې د وخــت هــر يــو طوپــان تــه غــاړه وځــی
منــزل پښــو کښــې بيــاد داســې لېونــو دے

تېوســــانو لــــه ژونــــدون لتــــه ورکـــړې
د ژونــدون حــق خــو يــوازې د زمــرو دے

فيصــلې زمــونږ د کلــی چــې پــردی کــړی
دغــــه جــــړ زمــــونږ دټولــــو مســــئلو دے

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

پـروت پــه سـجده، زړهٔ کښـې خـدائے بــلا خـدايان ګرځـوو
مـونږ آذر خويــه دي کعبــې کښــې هـم بتــان ګرځـوو

خـدائے پــه هـر ځــه يـو پـوره کـړی خـو بيـا هـم ډېـر وږی
کچکول پـه غـاړه ځکـه مـونږ پـه ټـول جهـان ګرځـوو

د نړيوالــه کلــی خــان ملــک بــه ځــوک پوهــه کــړی
پـه خپـل وطـن کښـې جنـازې مـونږه د ځـان ګرځـوو

عــدل انصــاف، د داســې خلقوبــه ځـوک ځــهٔ اومنــې
چــې دروغـژن يـو ځکــه سـر بانـدې قـرآن ګرځـوو

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

ستا د خبرو د خوب به نه یم
هر څه به یم خو سپین کتاب به نه یم

خلق مې لولی پاڼې پاڼې د ژوند
په مخ راخور دې تور نقاب به نه یم

چا نه چا، چا پورې خپل ځان تړلے
د کتاب داسې انتساب به نه یم

د ژوند مقصد که د جنت ګټل دی
آخته په دغسې عذاب به نه یم

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

ځنــې ســرونه مــې لیـدهٔ ، پــه نمـر خاتــهٔ پرېواتــهٔ
ځنــې ســرونه آخــر غـوځ شـو، ورتــه نــهٔ پرېواتــهٔ

دخاموشـــۍ لــهٔ شــوره ډېــرو ســر تنــدے اونیــوهٔ
دبېوســـۍ لـــهٔ زوره ډېـــر پـــه زنګانـــهٔ پرېواتـــهٔ

دعـوې پـه چـا، آخـر د ځـه ،پـه کـومې خلـې اوکړمـه
هلتـــه دامـــن دعـــوه ګیـــر ســـاړهٔ واړهٔ پرېواتـــهٔ

غـــوره تڼـــا چرتـــه پـــه لـــرې وطنونـــو اوشـــی
تنــدر آخــر زمــونږ. پــه کـور پــه هرکالــهٔ پرېواتــهٔ

ځــان تــه د ځــان پــه مقابـل چـې کلـه زهٔ اودرېـدم
دزړهٔ کعبـــې کښـــې مـــې بتـــان خـــوارهٔ وارهٔ پرېواتـــهٔ

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

ګلـه! چـې پـه سـترګو کښـې اغـزے دې کـړم
ښـه ده چې خپل ځـان سره يو ځـائے دې کړم

تــــا چــــې د ښــــو پــــه غشــــو اوويشــــتم
مــــړ ومــــه جانانــــه! راژونــــدے دې کــــړم

زۀ خــو ســـتا پــه ســـترګو جهـــان ګورمـــه
سترګې مې هم تـه شوې چې پـردے دې کړم

خلقــــو د مجنــــون خبــــرې هېــــرې کــــړې
ځـــان پســـې هـــم داســـې لېـــونے دې کـــړم

ســـتا اعجـــاز خټـــک بــه ولـــې نـــۀ ســـتائی
ستا يـو خـوږ نظـر دے چـې زلمـے دې کـړم
.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

O

هيڅوک نۀ ګوری خپل ځان په ائينه کښې
بل ته ښائی بل انسان په ائينه کښې

تورې خاورې به د يار په ديدن موړ شی
ځان ته ګورې چې د ځان په ائينه کښې

خلقو خپلې برخې يوړې بختور شو
مونږ يې ګورو د ارمان په ائينه کښې

دا چې تا پورې يادېږی زمونږ کلے
ښکلے ښکاری د دوران په ائينه کښې

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

(درې شعرونه)

هـــر ســـړے نفـــرت لـــهٔ يـــو ســـړی كـــوی
هـــــر ســـــړے ددهٔ ســـــره يـــــاری كـــــوی

خدايـــــه! د دجـــــال فتنـــــه بـــــه څنګـــــه وی
ګـــوره! چـــې ړانـــدهٔ مـــو مشـــری كـــوی

خپلـــو مـــې چـــاړهٔ پـــه مـــری ايښـــې ده
خپـــل خـــو داســـې نـــهٔ كـــوی، پـــردی كـــوی

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

پـــرون چـــې ورور د ورور مرګونـــه اُوکـــړل
مـــونږ پـــرې د پاســـه زيـــات قتلونـــه اوکـــړل

چـــې پـــه لمنـــې د چـــا نمـــونځ کېـــدلو
هغـــو ګنګـــا کښـــې اودســـونه اوکـــړل

غـــل بـــه د غلـــوݨطن کښـــې چـــا تـــه وايـــو
هرچـــا يوبـــل پســـې نمنځونـــه اوکـــړل

مـــونږ تـــه څـــۀ پتـــه د دښـــمن نـــۀ لګـــى
مـــونږ دپـــردو پـــه ســـر جنګونـــه اوکـــړل

خـــوب کښـــې چـــې راغـــے نـــو ورغـــاړې وتـــم
مفتوکښـــې مـــونږه ديدنونـــه اوکـــړل

چـــې پـــه دنيـــا کښـــې پـــۀ ښـــۀ نـــوم يـــادېږى
هغـــو هـــم داســـې ښـــۀ کارونـــه اوکـــړل

اعجـــاز خټـــك بـــه آخـــر خـــدائے پوهـــه کـــړى
غـــرۀ کښـــې يـــې چاتـــه آوازونـــه اوکـــړل

۲۷مارچ ۲۰۱۲ ء

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

هائيکوګانې

مانه جمات کښې چا ځپلۍ پټې کړې
ماوې چې دا ځۀ د موچي دکان دے
چې زړې پرېږدي او ترې نوې يوسی

.....✸✸✸.....

نن يو خټک دغرۀ په سر ګډېدۀ
ماوې چې بيا به چرته ډول غږېږي
ځکه چې دا دومره د ټينګې نۀ دي

.....✸✸✸.....

مونږ هغه ملک ته زنده باد وئيلي
د ښي توښې نه يې مونږ اوويستلو
لکه پردي خيرات کښې سپي ورړَوُّو

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

هائيکوګانې

دخـــــواري ځـــوى ډالـــــر ليـــــدلے نـــــهٔ وهٔ
اوس د ســوکړک پــه ځــائے برګــرې غــواړي
مــونږ بـــه اوس تشـــې هســـې خلـــې چړپـــوو

.....✸✸✸.....

پـــــه انټرنيــــټ يـــــاراني ځنګـــــه کيـــــږي
چرتــه فـيس بـك کښـې چـې جينـۍ ښـکاره شـي
بـــــلا ځوانـــــان ورتـــــه لَـــــو يُـــــو اووائـــــي

.....✸✸✸.....

د دهمـــــــاکوسره بلــــــد دومــــــــــره شــــو
اوس د ټوپـــــك ډز راتـــــه داســـــې ښـــــکاري
لکـــــــه ماشـــوم چـــــې چرتـــــه ټيزواچـــوي

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

هائیکوګانې

خدایـه ! پـه ملـك كښـي خوشـحالي راولـې
ګنــــــــي واړهٔ واړهٔ خـــــــدایان دی واړه
دځـــان نـــه مخکښـــې بـــه دوزخ تـــه لیـــږو

.....✸✸✸.....

چـاوي چــې ځنګــه څــوك ليــډر جــوړيږي
مـــــاوې دروغ او حرامتــــوب زده كــــړه
خلــق بـــه دې خپلــه بيــا بـــه ســر ګرځـوي

.....✸✸✸.....

ســـل شـــيطانان او يـــو ليـــډر زمـــونږه
لكـــه چـــې ســـل پـــاپړ او يـــو لـــوړ وي
ځكـــه شـــيطان هـــم تربنـــه لـــرې تښـــتي

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

هائيکوګانې

ښکلو ته اووايئ چې کور کښې کېنئ
زمونږ وژلو ته دي نۀ رادرومي
اوس دغه کار دغه خودکشه کوي

.....✱✱✱.....

نرخونه ورځ په ورځ په بره خېژي
چې دغه حال ، دغه رفتار وي زمونږ
بره سپوږمۍ ته به مونږ زر اورسو

.....✱✱✱.....

يوشل روټۍ مې چې مېلمه ته راوړې
وې چې يوه روټۍ ترې بيرته يوسه
وې چې انسان يم ، ځناور خو نه يم

.....✱✱✱.....

چرته زړۀ خوږے مشر وي به کنۀ ؟
په دې ارمان واړه سپين ږيري شولو
لکه د کونډې لۀ لېوره اووتو

.....✱✱✱.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

کـــهٔ یـــو انګریـــز انګریـــزي نـــهٔ شـــی لـــیکے
دغـــــه پوښـــــتنه لـــــږ د ځـــــان نـــــه اوکـــــه
تـــا کـــوم پښتوکښـــې سپاړســـم پـــاس کـــړے

.....✸✸✸.....

هغـــــه جمـــــات کښـــــې انګریـــــزی وئیلـــــه
وې یـــــې چـــــې دهٔ د خـــــدائے ظـــــالم تـــــه ګـــــوره
کفـــــر ئـــــې ټـــــول ګـــــوره ! جمـــــات تـــــه راړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعجاز خټک هغه شخصيت دے د چا لۀ برکته چې په ټول خليج
کښې د پښتو ټولنې جوړې شوي دي او په خليج کښې د پښتو مشاعرو بنسټ
هم دغه مشر ايښودلے دے. د اعجاز خټک په کوششونو او ترغيباتو زمونږ
پښتو ادبي ټولنه قطر هم جوړه شوې ده
د کومې لۀ سوبه چې په پښتو ادب کښې ډېر زيات کار په ديار غېر کښې
شوے دے.د اماراتوپښتو ادبي ټولنه مرکزډُبۍ واحده ټولنه ده چې په پردي
وطن کښې يې مشاعرې منعقد کړې دي او د پاکستان نه يې ورته شاعران او
اديبان راغوښتي دي.تر اوسه د ټولنې د ملګرو لۀ خوا څو درځنه کتابونه او
مجلې هم خپرې شوې دي.دا ټول هر څۀ د دغه کس لۀ برکته وو..
فيروزآفريدي
صدر
پاك پښتوادبي ټولنه دوحه قطر

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library